

eBook

ROMAN 6

Assamese Bible Class

Pr. Valson Samuel

more details

*Pastor. Benny
Thodupuzha
MOB: 9447 82 83 83*

*Pastor. Rajan Victor
Trivandrum
MOB: 9495 333 978*

Editing & Publishing

Amen TV Network
Trivandrum, Kerala
Mob : 999 59 75 980 - 755 99 75 980
www.amentvnetwork.com
Youtube : [amentvnetwork](https://www.youtube.com/amentvnetwork)

ৰোমীয়া পত্ৰৰ অষ্টম অধ্যায়ৰ প্ৰথম পদটো পঢ়ক- এই কাৰণে খ্ৰীষ্ট যীচুত থকাবিলাকলৈ এতিয়া কোনো দণ্ডাজ্ঞা নাই , কিয়নো তেওঁলোকে মাংসৰ অনুসাৰে নহয়, কিন্তু আত্মাৰ অনুসাৰে চলিছে। (Rom 8:1)। গতিকে ই এইদৰে হয়: "যিসকলে মাংসৰ অনুসাৰে নহয়, আত্মাৰ অনুসাৰে চলে, তেওঁলোকৰ বাবে খ্ৰীষ্ট যীচুত দণ্ডাজ্ঞা নাই" এটা সত্য লিপিবদ্ধ কৰা হৈছে- যে যিসকলে মাংসৰ অনুসাৰে নহয়, আত্মাৰ অনুসাৰে চলি থাকে। যেতিয়া কোনোবাই সঁচাকৈয়ে খ্ৰীষ্ট যীচুত থাকে, তেতিয়া তেওঁ মাংসৰ অনুসাৰে নহয়, কিন্তু আত্মাৰ অনুসাৰে চলি থাকে। আন কথাত ক'বলৈ গ'লে, "মাংসত নহয়, আত্মাত চলি থকা খ্ৰীষ্ট যীচুত কোনো দণ্ডাজ্ঞা নাই" তেতিয়া ঈশ্বৰৰ পবিত্ৰ আত্মাই আমাক দিয়া সত্যৰ আত্মাৰ মহান কাম আমাৰ মাজত খ্ৰীষ্ট যীচুৰ দ্বাৰাই কৰা হ'ব। **In Christ**, খ্ৰীষ্টৰ অবিহনে এই জীৱনটো জীয়াই থকাটো অসম্ভৱ। গতিকে আত্মাৰ বাসস্থানৰ আটাইতকৈ গুৰুত্বপূৰ্ণ উদ্দেশ্য হৈছে আমাক খ্ৰীষ্টৰ ওচৰলৈ লৈ যোৱা। ৰোমীয়াৰ পত্ৰ বা ঈশ্বৰৰ বাক্যৰ এইটো এটা অতি গুৰুত্বপূৰ্ণ অধ্যায়। আমি ৰোমীয়া ৮ অধ্যায়ৰ প্ৰথম পদৰ পৰা অধ্যয়ন কৰাৰ দৰে, যেতিয়া আমি ইয়াক আধ্যাত্মিক যাত্ৰা হিচাপে অধ্যয়ন কৰোঁ, তেতিয়া ই আমাক আঠ অধ্যায়, উনত্ৰিশ পদলৈ লৈ যায়। কিয়নো ঈশ্বৰৰ পুত্ৰ যেন অনেক ভাই বিলাকৰ মাজত প্ৰথমে জন্মা হয়, এই কাৰণে ঈশ্বৰে যি সকলক আগেয়ে জানিলে, তেওঁলোকক তেওঁৰ সেই পুত্ৰৰ প্ৰতিমূৰ্তিৰ অনুৰূপ হ'বলৈ, আগেয়ে নিৰূপণো কৰিলে; (Rom 8:29)। তেতিয়া প্ৰভু যীচুক, খ্ৰীষ্টৰ প্ৰতিমূৰ্তিৰ অনুকূল হোৱাৰ পূৰ্বনিৰ্ধাৰিত কৰা হৈছে। সেই জীৱনলৈ আমাক যিটোৱে লৈ আহে, সেয়া হৈছে আমি ৰোমীয়াৰ আগৰ অধ্যয়বোৰত আৰু ৰোমীয়াৰ অষ্টম অধ্যায়ত শিকি অহা কথাবোৰ যিটো আমি এতিয়া অধ্যয়ন কৰিবলৈ ওলাইছো। কিন্তু ই আমাৰ মহিমামণ্ডিতাবেহে, যাতে আমি সম্পূৰ্ণৰূপে মানি চলোঁ। সেই ক্ষেত্ৰই এই অধ্যায়ত আমাক চমুকৈ অৱগত কৰিছে। কিন্তু মই আগতে উল্লেখ কৰা মতে, আমি যেতিয়া একেলগে হিব্ৰু শাস্ত্ৰ অধ্যয়ন কৰোঁ তেতিয়া বিষয়টোৰ সম্পূৰ্ণ সত্যতা আমাৰ আগত প্ৰকাশ পায়। যেতিয়া আমি ৰোমীয়া ৮ অধ্যায় ২ পদ পঢ়ো- কিয়নো খ্ৰীষ্ট যীচুত জীৱনৰ আত্মাৰ বিধানে মোক পাপ আৰু মৃত্যুৰ বিধানৰ পৰা মুক্ত কৰিলে। (Rom 8:2)। তাৰ পাছত বাহিৰত আমাক যি দিয়া হৈছে, অৰ্থাৎ কাগজ এখনত লিখা শব্দটো, যিটো আমাৰ হাতত দিয়া হৈছে, সেই শব্দটোৱেই হৈছে আমি আত্মাত লাভ কৰা, জীৱনৰ আত্মাৰ ব্যৱস্থা। তাৰ পিছত আমি ৰোমীয়াসকলৰ পত্ৰৰ সপ্তম অধ্যায়ৰ ষষ্ঠ পদত- কিন্তু যিহতে আমি বন্ধ আছিলোঁ, তাৰ সম্বন্ধে মৰা হৈ, এতিয়া। বিদানৰ পৰা মুক্ত হলোঁ, তাতে আমি আখৰৰ প্ৰাচীনতাৰে নহয়, কিন্তু আত্মাৰ নতুনতাৰ দাস্যকৰ্ম কৰো। (Rom 7:6)।

আত্মা । ২ কৰিছীয়া ৩:৩ পদ পঢ়ক - তোমালোক আমাৰ দ্বাৰাই
 সম্পাদিত হোৱা খ্ৰীষ্টৰ পত্ৰ স্বৰূপে প্ৰকাশিত হৈছে, সেয়ে চিয়াইৰে
 নহয়, জীৱনময় ঈশ্বৰৰ আত্মাৰ দ্বাৰাইহে লিখা; শিলৰ ফলিতো
 নহয়, কিন্তু মাংসময় হৃদয়ৰূপ ফলিতহে লিখা হ'ল। **(2 Cor 3.3)**।
 গতিকে এইটোৱেই দুয়োটাৰ মাজত পাৰ্থক্য। চিয়াইৰে লিখা শব্দ,
 কাগজত লিখা শব্দ, শিলৰ ফলকত লিখা শব্দ। কিন্তু জীৱিত লোকৰ
 বাক্য হৈছে জীৱনৰ আত্মাৰ বিধান আৰু ইয়াক জীৱিত ঈশ্বৰৰ
 আত্মাৰ দ্বাৰা লিখা হৈছে। ই আমাৰ ভিতৰত লিখা ঈশ্বৰৰ বাক্য,
 শিলৰ ফলিত নহয়, কিন্তু মাংসময় হৃদয়ৰূপ ফলিতহে লিখা হৈছে।
 যেতিয়া দ্বিতীয় কৰিছীয়াৰ তৃতীয় অধ্যায়ৰ ষষ্ঠ পদ, কিয়নো আখৰে
 বধ কৰে, কিন্তু আত্মাই জীয়ায়। **(2 Cor 3:6)**। যদি আমি কেৱল
 আখৰৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰো, তেন্তে আমি আত্মাৰ পৰিচৰ্যা
 নাজানো, তেওঁলোকে আমাক অজ্ঞাতে হত্যা কৰি আছে। যদি
 কোনো সঙ্গীত থকা ঈশ্বৰৰ সেৱকে শৰীৰৰ ৰাজ্যৰ পৰা বাক্য প্ৰচাৰ
 কৰি থাকে, তেন্তে তাত থকাসকল মৃত্যুমুখত পৰিছে। এইটোৱেই
 হৈছে মৃত্যু সেৱা, নহয়নে। কিন্তু যেতিয়া ঈশ্বৰৰ দাসে আত্মাত এই
 বাক্য গ্ৰহণ কৰে, আৰু আত্মাৰ জীৱনত জীয়াই থাকে, আৰু
 আত্মাত সেই জীৱনৰ আত্মাৰ শিক্ষা দিয়ে, তেতিয়া সেই একে
 বাক্যই মৃতকো জীৱন দিয়ে। তেতিয়া আমি জীৱনৰ আত্মাৰ নীতি
 আৰু লিখিত বাক্যৰ মাজৰ পাৰ্থক্য বুজিব লাগিব। ব্যবস্থাত জীৱন
 নাই বুলি কোৱাৰ অৰ্থ এইটো নহয় যে ব্যবস্থাত জীৱন নাই। যদি
 কোনোবাই সেইবোৰ আত্মাত গ্ৰহণ নকৰে, তেন্তে সেই ব্যৱস্থাত
 কোনো জীৱন নাই। বুদ্ধিৰে এইটো গ্ৰহণ কৰা উচিত। এইটো
 ৰোমীয়া আঠ অধ্যায়ৰ দ্বিতীয় পদ- কিয়নো খ্ৰীষ্ট যীচুত জীৱনৰ
 আত্মাৰ বিধান মোক পাপ আৰু মৃত্যুৰ বিধানৰ পৰা মুক্ত কৰিলে।
(Rom8:2)। ইয়াত আমি দুটা নীতি দেখিবলৈ পাওঁ: জীৱনৰ
 আত্মাৰ বিধান, আৰু পাপৰ বিধান। সপ্তম অধ্যায়ত আমি দেখিবলৈ
 পাওঁ যে বিধান আৰু তাত লিখা বাক্য আত্মাৰ ৰাজ্যত নহয়, কিন্তু
 কাগজত লিখা বাক্যত আছে। ব্যবস্থাত লগতে বুদ্ধিৰ নিয়ম—মন,
 বিবেকৰ ভিতৰৰ নিয়ম হয়। আকৌ আমি ইয়াত চাৰিটা নথি
 দেখিবলৈ পাওঁ বিধান, বুজাবুজিৰ বিধান, পাপৰ বিধান আৰু
 জীৱনৰ আত্মাৰ বিধান। সাত অধ্যায়ত মনৰ বিধান আৰু পাপৰ
 বিধানৰ মাজত যুদ্ধ হৈছে। অৰ্থাৎ ৰোমীয়া সাত অধ্যায়, তেতিয়া
 পদ- কিন্তু মোৰ মনৰ বিধানৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধ কৰা আৰু মোৰ অঙ্গ-
 প্ৰত্যঙ্গবোৰত থকা পাপৰ বিধানৰ অধীনত মোক বন্দী কৰা, এনে
 আন এক নিয়ম মোৰ অঙ্গ-প্ৰত্যঙ্গবোৰত দেখোঁ। **(Rom
 7:23)** পাপৰ ব্যবস্থা মোক পাপৰ অধীনত ৰাখে, মোৰ শৰীৰ পাপ
 আৰু বন্ধনৰ অধীনত আছে।

আমি তাত প্ৰজ্ঞাৰ নীতি প্ৰচলিত হোৱা দেখা নাপাওঁ, যিমান পাপৰ বিধান আছে। তেতিয়া পাপৰ বিধানক জয় কৰিবলৈ মাত্ৰ এটাই বিধান আছে আৰু সেয়া হৈছে জীৱনৰ আত্মাৰ বিধান। সত্যটো হ'ল, ঈশ্বৰৰ সন্তানসকলৰ এক বৃহৎ সংখ্যকে পাপত জীয়াই আছে কাৰণ তেওঁলোকে পাপক জয় কৰিব পৰা নাছিল, ইয়াক বাক্যত, জীৱনৰ আত্মাৰ বিধানৰ হিচাপে লিখা হোৱা নাই। নতোবা তাৰ বাবে ই ঈশ্বৰৰ আগত নবহে। যিসকলে আত্মাত চলিবলৈ আৰম্ভ কৰে তেওঁলোকে আমাৰ বাইবেলৰ বাক্যক আত্মাৰ বিধান হিচাপে গ্ৰহণ কৰিব। তেতিয়া নিশ্চয় কিবা এটা দাবী অৰ্থাৎ আত্মাৰ অনুযায়ী চলিবৰ কাৰণে। আমাৰ আৰম্ভণিতে হয়তো ১০০% বিভাজন নাথাকিবও পাৰে কাৰণ এইটো এটা ক্ৰমান্বয়ে বিকাশ। এয়া আধ্যাত্মিক বিকাশ। যেতিয়া আমি বাক্য লাভ কৰো, তেতিয়া সেই অনুসৰি বাক্য আমাক দিয়া হয়। ১ পিতৰৰ ২ অধ্যায় ৩ পদ, নতুনকৈ জন্মা শিশু বিলাকৰ দৰে, মিহলি নোহোৱা আত্মিক গাখীৰলৈ হাবিয়াহ কৰা, আৰু তাৰ দ্বাৰাই পৰিত্ৰাণৰ অৰ্থে আপোনালোকে বৃদ্ধি পোৱা। **(1 Peter 2:3)**। এইটোৱেই প্ৰথম। সেইটোও আত্মাত বিচাৰিব পাব লাগিব। কিন্তু এইটোও, ইমান টান খাদ্য নহয়, যিয়ে আমাক পৰিত্ৰাণৰ দিশত বৃদ্ধি কৰিবলৈ বাক্যৰ বিশুদ্ধ গাখীৰ দিয়ে। আৰু উন্নয়নৰ ক্ষেত্ৰ। যিমনেই বাঢ়িছে, শব্দটোও বাঢ়িছে। আমি বাক্যত কঠিন খাদ্য দেখিবলৈ পাওঁ। মই ক্ৰুচৰ বাক্য দেখিছোঁ, যেতিয়া মোক শেষ দিনবোৰৰ কথা সোঁৱৰাই দিয়া হয়, বিচাৰৰ বাক্য, উচ্চতম মানদণ্ডৰ বাক্য। ২ কৰিন্থীয়া ৪ অধ্যায় চতুৰ্থ পদত ঈশ্বৰৰ প্ৰতিমূৰ্তি যি খ্ৰীষ্ট, তেওঁৰ গৌৰৱ প্ৰকাশক শুভবাৰ্তাৰ দীপ্তি যেন প্ৰকাশিত নহয়, এই কাৰণে এই যুগৰ দেৱতাই সেই অবিশ্বাসী লোক সকলৰ জ্ঞান-চকু অন্ধ কৰিলে। **(2 Cor 4:4)**। আমি ইতিমধ্যে স্বৰ্গীয়ক দেখিছোঁ, তেওঁ স্বৰ্গৰ আকাংক্ষা কৰে, স্বৰ্গত প্ৰৱেশ কৰে আৰু স্বৰ্গ লাভ কৰে। তাৰ পিছত আধ্যাত্মিক বৃদ্ধি হয় যিটো আমি দেখিবলৈ পাওঁ। ঈশ্বৰৰ আত্মাই আমাক তাত বৃদ্ধি কৰাত সহায় কৰে। ই সত্যৰ আত্মা আৰু ঈশ্বৰৰ বাক্য হয় যি আমাত বাস কৰে। আৰু সেইদৰেই আমাৰ ধন্য সঙ্গতি আৰু আমাৰ আধ্যাত্মিকতাৰ সৈতে আমাৰ সংযোগৰ দ্বাৰা আমি আধ্যাত্মিকভাৱে বৃদ্ধি পাওঁ। সেই বৃদ্ধি পাই আমি পাপৰ পৰিস্থিতিৰ ওপৰত জয় লাভ কৰিছোঁ। তাত আমি জীৱনত বহুতৰে পাপী প্ৰৱণতা অতিক্ৰম কৰোঁ, জীৱনশৈলীৰ পৰিৱৰ্তন, সমুদায় সলনি হয়, প্ৰাৰ্থনা জীৱন সলনি হয়, এই সকলোবোৰ বৃদ্ধিৰ ওপৰত নামি আহে আৰু আমি এই সকলোবোৰ ক্ষেত্ৰতে বৃদ্ধি বা পাৰ্থক্য দেখিবলৈ আৰম্ভ কৰোঁ।

গতিকে এইদৰে আমাৰ আত্মা জীৱনৰ আধ্যাত্মিক নীতিৰে ভৰি
 পৰে। ইয়াৰ দ্বাৰাই আমি খ্ৰীষ্ট যীচুত পাপ আৰু মৃত্যুৰ বিধানৰ পৰা
 স্বতন্ত্ৰতা প্ৰাপ্ত কৰো। এনে জীৱনত সত্যৰ আত্মা অতি সক্ৰিয় হয়।
 আমাৰ আত্মা হৈছে অন্তৰ্নিহিত মানুহৰ লগত ঘনিষ্ঠ সংস্পৰ্শত
 জীয়াই থকা জীৱন। এইদৰে বাক্যই আমাৰ আত্মাক প্ৰচুৰ জীৱনেৰে
 ভৰাই তোলে। এই প্ৰক্ৰিয়াৰে আমি এজন সম্পূৰ্ণ মানুহলৈ বৃদ্ধি
 পাওঁ। যেতিয়া আমি ৰোমীয়া ৮ অধ্যায় ৪ পদ পঢ়িবলৈ পাওঁ, এই
 নিমিত্তে বিধানে মাংসৰ কাৰণে দুৰ্বল হোৱাত যি কৰিব নোৱাৰিলে,
 ঈশ্বৰে নিজৰ পুত্ৰক পাপময় মাংসৰ সাদৃশ্যেৰে পঠাই, পাপৰ অৰ্থে,
 মাংসত পাপৰ দণ্ডাজ্ঞা দি তাক কৰিলে। **(Rom8:4)**। এইটোৱেই
 হৈছে প্ৰভু যীচু খ্ৰীষ্টৰ পাৰ্থিৱ পৰিচৰ্যা। তেতিয়া ব্যৱস্থাটোৱে শৰীৰৰ
 দুৰ্বলতাৰ বাবে এই কাম কৰিব নোৱাৰিলে। আমি পঢ়ো যে বিধান
 পবিত্ৰ, বিধান আধ্যাত্মিক, কিন্তু মানুহৰ শৰীৰ ইয়াৰ লগত একমত
 নহয়। এই নিমিত্তে বিধানে মাংসৰ কাৰণে দুৰ্বল হোৱাত যি কৰিব
 নোৱাৰিলে, ঈশ্বৰে নিজৰ পুত্ৰক পাপময় মাংসৰ সাদৃশ্যেৰে পঠাই,
 পাপৰ অৰ্থে, মাংসত পাপৰ দণ্ডাজ্ঞা দি তাক কৰিলে। **(Rom 8:4)**।
 যেতিয়া আমি ৰোমীয়া ৬ অধ্যায় ৬ পদ পঢ়ো আমি যেন আৰু পাপৰ
 দাস নহওঁ, এই কাৰণে পাপৰ দেহ বিনষ্ট হ'বলৈ, আমাৰ পুৰণি
 পুৰুষক তেৱেঁ সৈতে ক্ৰুচত দিয়া হ'ল, ইয়াক আমি জানো। **(Rom
 6:6)**। আমাৰ প্ৰিয় প্ৰভুৱে ক্ৰুচত এই কাম কৰিলে। আমাৰ
 সকলোৰে পাপ নিজৰ শৰীৰত বহন কৰিছিল, যেতিয়া শেষ আদমক
 ক্ৰুচত দিয়া হৈছিল,। যেতিয়া খ্ৰীষ্টলৈ পৰিৱৰ্তিত হ'বলৈ বাপ্তিস্ম
 লোৱাসকলে ইয়াৰ আধ্যাত্মিক বাৰ্তা বুজি পায় আৰু বাক্য অনুসৰি
 জীয়াই থাকিবলৈ ঈশ্বৰৰ নিয়মো হোৱা এটা বিধানৰ ওচৰলৈ আহে
 - ঈশ্বৰে আমাক সত্যৰ আত্মা দিয়ে। কিন্তু ই তেতিয়াই হয়, যেতিয়া
 আমি আত্মাৰ আত্মা পালন কৰি জীয়াই থাকোঁ - যেতিয়া বিধান
 পুৰণি নিয়মত ইস্ৰায়েলৰ সন্তানসকলৰ বাবে এটা মৃত নথি হৈ
 পৰিল, এইটোৱেই হ'ব ঈশ্বৰৰ সন্তানসকলৰ বাবে, নতুন নিয়মৰ
 বিশ্বাসীসকলৰ বাবে জীৱনৰ বিধান। সত্যৰ আত্মাই আমাৰ আত্মা।
 প্ৰভু যীচু খ্ৰীষ্ট এই পৃথিৱীলৈ আহিছিল, মৃত্যু হৈছিল, কবৰ দিয়া
 হৈছিল, পুনৰুত্থান হৈছিল আৰু পিতৃৰ ওচৰলৈ উঠিছিল, যাতে
 আমি সত্যৰ আত্মা লাভ কৰিব পাৰো। তেওঁৰ প্ৰথম কাৰ্য্য হৈছে
 পিতৃৰ ওচৰলৈ যোৱা আৰু প্ৰায়শ্চিত্ত বা প্ৰায়শ্চিত্তৰ পিছত পৰৱৰ্তী
 কাৰ্য্য হ'ল পবিত্ৰ আত্মা আমাৰ ওচৰলৈ পঠোৱা। যদি আজি আমাৰ
 ওচৰত পবিত্ৰ আত্মা নাথাকিলহেঁতেন, তেন্তে প্ৰভুৱে ক্ৰুচত একো
 কৰিব নোৱাৰিলেহেঁতেন, হেয়া আমাৰ বাবে বাস্তৱিক হ'লহেঁতেন।

তেন্তে প্ৰভুৱে ক্ৰুচত কৰা কামবোৰ আমাৰ ওচৰলৈ কেতিয়াও আহিব নোৱাৰিলে। কাৰণ আমি অপৰাধবোধ হ'ব বিচাৰিলেও আমি কেৱল পবিত্ৰ আত্মাহে পাব পাৰোঁ। ই সত্যৰ আত্মা, যি আমাক পাপ, ধাৰ্মিকতা আৰু ন্যায্যৰ বিষয়ে সচেতন কৰে। পবিত্ৰ আত্মাই আমাক বাক্যৰ দ্বাৰা অনুতাপলৈ লৈ যায়। পবিত্ৰ আত্মাই আমাক বিশ্বাসৰ বাপ্তিস্মলৈ লৈ যায়। তেতিয়া পবিত্ৰ আত্মাই বাপ্তিস্ম লোৱাসকলৰ মাজত বাস কৰিব বিচাৰে। এবাৰ আত্মা সোমাই গ'লে, তেতিয়া আমি আত্মাৰ সম্পূৰ্ণ আঞ্জাকাৰী জীৱন যাপন কৰোঁ, য'ত আত্মাই আমাক খ্ৰীষ্ট যীচুৰ দ্বাৰা আমাৰ বাবে উপলব্ধ সকলোখিনি দিয়ে। যোহনৰ শুভবাৰ্তাৰ ১৬ অধ্যায়ত যেতিয়া আমি খ্ৰীষ্ট যীচুত ঈশ্বৰৰ পূৰ্ণতাত বাস কৰোঁ, যেতিয়া স্বৰ্গৰ সকলো আশীৰ্বাদ আমাক দিয়া হয়, তেতিয়া ঈশ্বৰৰ পবিত্ৰ আত্মাইহে ইয়াক আমাৰ ওচৰলৈ আনে। আত্মাই সকলো কথা শিকাই, আৰু আত্মাই সকলোকে সত্যলৈ লৈ যায়, আত্মাৰ দ্বাৰাই আমি প্ৰজ্ঞা, জ্ঞান, ঐশ্বৰিক পৰামৰ্শ, ভক্তি আৰু ঈশ্বৰৰ জ্ঞান লাভ কৰোঁ। তাৰ পাছত আমাৰ বাবে সম্ভৱ কৰি তুলিবলৈ প্ৰভু যীচুৱে এই পৃথিৱীলৈ আহি পাপৰ শৰীৰত আহি মৰ্ত্যলোকক ক্ৰুচত দিলে। ৰোমীয়া আঠ অধ্যায়, ৩ পদ, ই এটা অতি গুৰুত্বপূৰ্ণ পদ কাৰণ মাংসৰ দৰে নহয়, আত্মাৰ দৰে চলা যি আমি, আমাত যেন বিধানৰ বিধি সিদ্ধ কৰা হয়। **(Rom 8:3)**। পূৰ্ণতাৰ কথা আহিলে পূৰ্ণতা এটা অতি গুৰুত্বপূৰ্ণ শব্দ। আহক আমি খ্ৰীষ্টৰ জীৱনৰ পৰা এটা বা দুটা পদ পঢ়োঁ। মথি ৩ অধ্যায়, পোন্ধৰ পদ। কিন্তু যীচুৱে উত্তৰ দি তেওঁক কলে, "এতিয়া হবলৈ দিয়া; কিয়নো এইদৰে সকলো ধাৰ্মিকতা সিদ্ধ কৰা আমাৰ উচিত।" **(Matt 3:15)**, আহক আমি বিধানৰ ন্যায্য পঢ়োঁ আৰু প্ৰয়োগ কৰোঁ।" তেতিয়া বিধানত থকা ঈশ্বৰৰ ধাৰ্মিকতা আত্মাৰ দ্বাৰাই সম্পন্ন হয়। সেয়ে আজি বহু লোকে ইয়াৰ বিষয়ে নাজানে কাৰণ এই ব্যৱস্থা কি সেই বিষয়ে সঠিক শিক্ষা নাই। সেয়েহে এই ব্যৱস্থাটো বিলুপ্ত কৰা উচিত। অৰ্থাৎ মোচিৰ পুস্তক, ভাববাদী আৰু গীতমালা পুৰণি নিয়মক নাকচ কৰিব পৰা অৱস্থাত আছে। ই পুৰণি নিয়ম নহয়, ঈশ্বৰৰ বাক্য হয়, পুৰণি নিয়ম শিলত লিখা নথি, কিতাপত লিখা নথি, পুৰণি নিয়ম হয়। নতুন নিয়ম হৈছে আমাৰ ভিতৰত থকা আত্মাত লিখা এটা নথি। এই ২৭খন কিতাপত এতিয়া এইটোৱেই প্ৰভুৰ শিক্ষা, আৰু যদি ইয়াত আছে তেন্তে শিলত লিখা নথি, কিতাপত লিখা নথি। আমি কোৱা পুৰণি নিয়ম আৰু আমি কোৱা নতুন নিয়মৰ মাজত কোনো পাৰ্থক্য নাই। পুৰণি নিয়ম আৰু নতুন নিয়ম কোনে লিখিছিল? কাৰণ ই সকলো এটা ব্যৱস্থা। ঈশ্বৰৰ মাত। যেতিয়া যীচু খ্ৰীষ্ট পৃথিৱীলৈ আহিছিল, তেতিয়া সেই লোকসকলে আত্মাত বাক্য গ্ৰহণ কৰা নাছিল। যেতিয়া মোচিক দিয়া হয়, তেতিয়া শিলত লিখা থাকে। আমাৰ হাতত এতিয়াও কাগজত আছে। কিন্তু আমাৰ ভাগ্য সেইসকলৰ বাবে যিসকল আত্মাৰ আঞ্জাবহতাৰ অধীন, ইয়াক জীৱনৰ আত্মাৰ নথি হিচাপে লিখা হ'ব।

তাৰ পাছত যেতিয়া মোক পুৰণি নিয়ম পূৰণ কৰিবলৈ কোৱা হ'ল, তেতিয়া মোক সোঁৱৰাই দিয়া হ'ল যে বলিদানৰ সকলো নিয়ম পূৰণ হৈছে। বলিদানৰ বিধান আছিল সেই নিৰীহ মেৰ পোৱালিটো। ই আছিল এটা তৈয়াৰ পাত্ৰ, এটা তৈয়াৰ শৰীৰ। ঈশ্বৰ তুমি মোক এটা শৰীৰ দিলা। মেৰ পোৱালিক বধ কৰি বেদীত ৰখাৰ সময়ত মেৰ পোৱালিৰ দৰে তেওঁ আজ্ঞা পালনেৰে পৰিপূৰ্ণ হয়। প্ৰভু যীচুৱে কোৱাৰ দৰে কোনো গতি নাই, তেওঁ ক্ৰুচত মৃত্যু নোহোৱালৈকে আজ্ঞাকাৰী হৈ থাকিল। তেওঁ ক্ৰুচত মৃত্যুৰ লৈকে তেওঁ সুগন্ধি হৈ পৰিছিল। তাৰ পিছত তেওঁ গোটেই জীৱন সেই সকলো বলিদান সম্পূৰ্ণ কৰিলে। আমি সাতটা উৎসৱ দেখিবলৈ পোৱাৰ দৰে তেওঁ গোটেই জীৱন এই সকলোবোৰ কৰিছিল। তেওঁ নিস্তাৰ-পৰ্ব পালন কৰা নাছিল, কিন্তু নিস্তাৰ-পৰ্বৰ বলিদান হৈ পৰিছিল। খমিৰবিহীন পিঠা দেখি খমিৰবিহীন পিঠা ওলাই আহিল। খমিৰবিহীন পিঠা নথকা মেৰ পোৱালি, স্বৰ্গৰ পিঠা, যি স্বৰ্গৰ পৰা নামি আহিছিল। প্ৰথম ফলস্বৰূপে মন্দিৰলৈ গুটি এটা লৈ যোৱা নাছিল। জীৱনত প্ৰথমবাৰৰ বাবে তেওঁ পিতৃৰ ঘৰত মহাপুৰোহিত হৈছিল। তেতিয়াহে সেয়া পূৰ্ণ হয়। পেণ্টেকোষ্ট হৈছে আমি পুৰণি নিয়মত জীৱন্ত আত্মা, পেণ্টেকোষ্ট হিচাপে দেখা। পেণ্টেকোষ্টত এটা মন্দিৰ আছে। আত্মা, মন্দিৰ আৰু বাক্য এই তিনি জগতত আছে। পেণ্টেকোষ্টত আমি পেণ্টেকোষ্টৰ উৎসৱৰ বিষয়ে অধ্যয়ন কৰা উচিত। তেওঁ এই সকলোবোৰ সম্পন্ন কৰি প্ৰথম মন্দিৰ হ'ল। যোহনৰ দ্বিতীয় অধ্যায়ৰ ১৯ পদত প্ৰভুৱে কৈছে যীচুৱে উত্তৰ দি তেওঁবিলাকক ক'লে, "তোমালোকে এই মন্দিৰ ভাঙি পেলোৱা, মই তিনি দিনত তাক তুলিম।" (John 2:19)। তেওঁ মন্দিৰৰ কথা কৈছে যিটো তেওঁৰ শৰীৰ। কালি আমি পঢ়াৰ দৰে মানুহৰ পুত্ৰ হোৱা যীচু খ্ৰীষ্টই মানুহৰ পুত্ৰ হিচাপে জীয়াই থাকি পবিত্ৰতাৰ আত্মাত ঈশ্বৰৰ পুত্ৰ হৈ পৰিল। এক অৰ্থত যীচুৱে, যিজন মানুহৰ প্ৰথম পুত্ৰ, পবিত্ৰতাৰ মনোভাৱেৰে ঈশ্বৰৰ পুত্ৰ হ'ল। মই জানো এই কথাটো বুজিবলৈ অলপ কঠিন। কিন্তু মই তাতেই এৰি দিছো। যে যীচু একমাত্ৰ পুত্ৰ আছিল, কিন্তু তেওঁ আছিল নতুন সৃষ্টিৰ প্ৰথম সন্তান। সেই প্ৰথম সন্তান পবিত্ৰ আত্মাৰ সম্পৰ্কত ঈশ্বৰৰ পুত্ৰ বা ঈশ্বৰৰ একমাত্ৰ পুত্ৰ, ঈশ্বৰৰ প্ৰথম পুত্ৰ, আমাক পবিত্ৰতাৰ আত্মাৰ আদৰ্শ দেখোৱাই। আমাৰ পথ একেই যেতিয়া তেওঁ মানুহৰ পুত্ৰ হিচাপে আহি এটা জীৱন পূৰ্ণ কৰে আৰু নতুন সৃষ্টিত আত্মাৰ সম্পূৰ্ণ আজ্ঞাকাৰী হৈ ঈশ্বৰৰ পুত্ৰ হয়। আমাক দেখুৱাইছে আমিও সেই পথত আগবাঢ়ি যাওঁ আৰু পবিত্ৰ আত্মাৰ সম্পৰ্কত পবিত্ৰ আত্মাৰ আজ্ঞা পালন কৰি ঈশ্বৰৰ পুত্ৰ হওঁ। অষ্টম অধ্যায়ত কোৱা হৈছে ঈশ্বৰৰ পুত্ৰ। মথিৰ শুভবাতী ৩ অধ্যায় ১৫ পদত কিন্তু যীচুৱে উত্তৰ দি তেওঁক কলে, "এতিয়া হবলৈ দিয়া; কিয়নো এইদৰে সকলো ধাৰ্মিকতা সিদ্ধ কৰা আমাৰ উচিত।" (Matt 3:15)।

যিটো আমি এতিয়া পঞ্চম অধ্যায়ত 'সম্পূৰ্ণ' বুলি বিবেচনা কৰোঁ। মথিৰ শুভবাত্তা হৈছে, পঞ্চম অধ্যায়, সোতৰ পদ। মই বিধান বা ভাববাদীসকলৰ বাক্য বিনষ্ট কৰিবলৈ আহিলোঁ বুলি তোমালোকে নাভাবিবা, মই বিনষ্ট কৰিবলৈ অহা নাই, কিন্তু সিদ্ধ কৰিবলৈহে আহিলোঁ। (Matt 5:17)। এতিয়া বহুতে ৰাজহুৱাভাৱে কৈছে যে ইয়াৰ পৰা পৰিত্ৰাণ পাওক। যীচু খ্ৰীষ্টই, তাক কাঢ়ি নিবলৈ অহা নাছিল, কিন্তু পূৰণ কৰিবলৈহে আহিছিল। তেওঁ কৰিলেনে? তেওঁৰ জীৱনৰ দ্বাৰা, নিখুঁত আঞ্জাকাৰীতাৰ দ্বাৰা, ক্লুচৰ দ্বাৰা, আৰোহণৰ দ্বাৰা, তেওঁ প্ৰথম ফল হৈ পৰিল - মণ্ডলীৰ বাবে প্ৰথম ফল - সেই মণ্ডলীত তেওঁ আজি আমাৰ বাবে পিতৃৰ সোঁহাতে বহি আছে। প্ৰথম ফলাফল ঈশ্বৰৰ বাবে। প্ৰভু যীচু খ্ৰীষ্টই প্ৰথম ফল। এই প্ৰথম ফলবোৰ হৈছে সেইসকল যিসকলে এসময়ত পাপৰ বাবে মৃত্যুবৰণ কৰিছিল আৰু এতিয়া ঈশ্বৰৰ বাবে জীয়াই আছে। মথিৰ শুভবাত্তা, পঞ্চম অধ্যায়, আঠাইশ-, মই বিধান বা ভাববাদীসকলৰ বাক্য বিনষ্ট কৰিবলৈ আহিলোঁ বুলি তোমালোকে নাভাবিবা, মই বিনষ্ট কৰিবলৈ অহা নাই, কিন্তু সিদ্ধ কৰিবলৈহে আহিলোঁ। কিয়নো মই তোমালোকক স্বৰূপকৈ কওঁ, স্বৰ্গ আৰু পৃথিৱী নুগুচেমনে আৰু সকলো সিদ্ধ নহয়মানে, বিধানৰ এটি ইকাৰ বা এক বিন্দুও কোনোৰূপে লুপ্ত নহব।(Matt 5:17,18)। মথিৰ শুভবাত্তা, ৫ অধ্যায়, ১৯ পদ এই হেতুকে যি কোনোৱে এই সৰু আঞ্জাবোৰৰ মাজৰ এটি উলঙ্ঘন কৰে আৰু সেইদৰে মানুহবিলাকক শিকায়, তেওঁ স্বৰ্গৰাজ্যত সকলোতকৈ সৰু বুলি প্ৰখ্যাত হ'ব; কিন্তু যি কোনোৱে পালন কৰে আৰু সেইদৰে শিকায়, তেওঁ স্বৰ্গৰাজ্যত মহান বুলি প্ৰখ্যাত হ'ব (Matt 5:19)। গতিকে ইয়াত আছে। এতিয়া ৰোমীয়া পত্ৰৰ অষ্টম অধ্যায়লৈ যাওঁ, য'ত আমি ৩ পদটো পঢ়িবলৈ পাওঁ, কাৰণ মাংসৰ দৰে নহয়, আত্মাৰ দৰে চলা যি আমি, আমাত যেন বিধানৰ বিধি সিদ্ধ কৰা হয়। (Rom 8:3)। এইদৰে আমি তিনিটা ঠাইত ন্যায্যৰ পূৰ্ণতা দেখিবলৈ পাওঁ। যীচুৱে কৈছে যে মই বিধান বিলুপ্ত কৰিবলৈ অহা নাই, Prophets বিলুপ্ত কৰিবলৈ অহা নাই, কিন্তু তেওঁলোকক পূৰণ কৰিবলৈহে আহিছোঁ। ইয়াত আমি ৰোমীয়া ৮ অধ্যায় ৩ পদত পঢ়িবলৈ পাওঁ যে যিসকলে মাংসৰ নহয় কিন্তু আত্মাৰ আঞ্জা পালন কৰে তেওঁলোকৰ মাজত বিধানৰ ধাৰ্মিকতা পূৰ্ণ হোৱাটো অতি গুৰুত্বপূৰ্ণ। তেতিয়া নিস্তাৰ-পৰ্ব আমাৰ মাজত পূৰ্ণ হ'ব লাগিব। আমি নিস্তাৰ-পৰ্বৰ বলিদান আগবঢ়োৱাৰ প্ৰয়োজন নাই, কিন্তু আমি নিস্তাৰ-পৰ্বৰ ক্ষমা লাভ কৰোঁ, নতুন নিয়ম, যিদৰে ইব্ৰী ১০ অধ্যায় ১৯, ২০ পদত কোৱা হৈছে। এতেকে, হে ভাইবিলাক যীচুৱে আঁৰ-কাপোৰেদি, অৰ্থাত তেওঁৰ মাংসেদি যি নতুন আৰু জীৱনময় পথ আমাৰ কাৰণে আবিষ্কাৰ কৰিলে, আমি সেই পথেদি, যীচুৰ তেজৰ গুণে পবিত্ৰস্থানত সোমাবলৈ সাহিয়াল হোৱাত, (Heb 10:19, 20)।

তেজত বহু বস্তু আছে। এই সকলোবোৰ আমাৰ জীৱনত পূৰ্ণ হোৱা উচিত। প্ৰথমটো হৈছে পিতৰৰ প্ৰথম অধ্যায়, ১৬ পদত কৈছে, কিয়নো লিখা আছে, 'তোমালোক পবিত্ৰ হোৱা, কাৰণ মই পবিত্ৰ।' **(1Pet 1:16)**। তেতিয়া আমাৰ জীৱনত খমীৰৰ অনুপস্থিতি আমাৰ জীৱনত পূৰ্ণ হোৱা উচিত। সেইটো কেনেকুৱা? আত্মাৰ আজ্ঞা পালনৰ জীৱনত। যীচু প্ৰথম ফল আৰু আমি এক প্ৰকাৰে প্ৰথম ফল। এক প্ৰকাৰে একেধৰণৰ। পেন্টাকোষ্ট সম্পূৰ্ণ হ'ব লাগিব আৰু পবিত্ৰ আত্মাৰে বাপ্তিস্ম ল'ব লাগিব। আত্মাৰ পূৰ্ণতা, আত্মাৰ আজ্ঞাকাৰীতা, আত্মাৰ শক্তি, অভিষেক সকলো আত্মাত গ্ৰহণ কৰিব লাগিব। ইয়াৰ আৰম্ভণি বাপ্তিস্মৰ পৰা হয়। আত্মাৰ পূৰ্ণতা হ'ল য'ত আত্মাই বাস কৰে, আত্মাৰ অনুযায়ী খোজ কাঢ়ে, চয়তান আৰু তেওঁৰ দলটোক পৰাস্ত কৰে, মাংসৰ কামনা, চকুৰ কামনা আৰু জীৱনৰ অহংকাৰে দূৰ হয় যায়। প্ৰভু এই বিলাকৰ পৰা জয় কৰিলে। আৰু আমিও জয় কৰিব লাগিব ইও। এইদৰে আমি আত্মাৰ শক্তি আৰু আত্মাৰ অভিষেকেৰে প্ৰভুৰ সেৱা কৰা উচিত। গতিকে সেই জীৱনত, আত্মাক অনুসৰণ কৰা জীৱনত আমাৰ আধ্যাত্মিক গ্ৰহটো গঢ় লৈ উঠে। যোহন ২ অধ্যায় ১৯ পদ যীচুৱে উত্তৰ দি তেওঁবিলাকক ক'লে, "তোমালোকে এই মন্দিৰ ভাঙি পেলোৱা, মই তিনি দিনত তাক তুলিম।" **(John 2:19)**। মন্দিৰটোৱেই তেওঁৰ শৰীৰ। মন্দিৰ - জীৱন্ত শিল। (১ পিতৰ ২:৪,৫) মানুহৰ দ্বাৰাই অগ্ৰাহ্য, কিন্তু ঈশ্বৰৰ দৃষ্টিত মনোনীত আৰু বহুমূলীয়া জীৱনময় শিল যি সেই প্ৰভু। তেওঁলৈ তোমালোকে আহি, নিজেও জীয়া শিলৰ দৰে গঁথা হৈ হৈ, যীচু খ্ৰীষ্টৰ দ্বাৰাই ঈশ্বৰৰ পৰমগ্ৰাহ্য আত্মিক যজ্ঞ উৎসৰ্গ কৰিবলৈ, পবিত্ৰ পুৰোহিতসমূহ হবৰ অৰ্থে, এক আত্মিক ঘৰ হৈ উঠিছা। **(1 Pet 2:4,5)**, যি শিল ঈশ্বৰে স্বৰ্গত বহুমূলীয়া বুলি গণ্য কৰিছিল। যেতিয়া আমি জীৱন্ত শিলৰ ওচৰ পাওঁ, ১ পিতৰ, অধ্যায় ২, ৫ পদলৈ আহিম, তেওঁলৈ তোমালোকে আহি, নিজেও জীয়া শিলৰ দৰে গঁথা হৈ হৈ, যীচু খ্ৰীষ্টৰ দ্বাৰাই ঈশ্বৰৰ পৰমগ্ৰাহ্য আত্মিক যজ্ঞ উৎসৰ্গ কৰিবলৈ, পবিত্ৰ পুৰোহিতসমূহ হবৰ অৰ্থে, এক আত্মিক ঘৰ হৈ উঠিছা। **(1 Pet 2:5)**, । আপুনি ইফিচীয়া ২ অধ্যায়, ২০ পদ আৰু খ্ৰীষ্ট যীচু স্বয়ং চুকৰ প্ৰধান শিলস্বৰূপ থকা পাঁচনি আৰু ভাৱবাদীবিলাকৰ ভিত্তিমূলত তোমালোক গঁথা হৈছা। **(Eph 2:20)**। ইফিচীয়া ২ অধ্যায় ২২ পদত তেওঁতেই তোমালোক একেলগে গঁথা হৈ, আত্মাৰে ঈশ্বৰৰ এক আবাস হৈ উঠিছা। **(Eph 2:22)**। যিটো অট্টালিকাত মণ্ডলীটো নিৰ্মাণ কৰা হৈছে। সেইটোৱেই পৰৱৰ্তী মানদণ্ড। ইয়াৰ দ্বিতীয় স্তৰৰ কথা মই কোৱা নাছিলো। এইটোৱেই হৈছে পৰিয়ালৰ মন্দিৰ। তাত থকা সেই ব্যক্তিজনৰ জীৱনৰ মন্দিৰ আমাৰ শৰীৰ। ইয়াৰ পিছত মন্দিৰ হয় পৰিয়াল।

পৰিয়ালত স্বামী আৰু পত্নী, স্বামী, পত্নী, পুৰোহিত, পুৰোহিতৰ সহায়ক আৰু সন্তান এক আকাৰৰ হৈ পৰে, যিটো পৰিয়ালত ঈশ্বৰ বাস কৰে যেতিয়া এনে পৰিয়ালবোৰ একে লগত আহে, যিয়ে ঈশ্বৰৰ লগত সঙ্গতি ৰাখে, পিতৃ আৰু পুত্ৰৰ সৈতে একত্ৰিত হয়। পৰিয়ালৰ সৈতে ঐক্য মণ্ডলী হৈছে আধ্যাত্মিক গ্ৰহ। যেতিয়া সকলো একত্ৰিত হয়, যিটো প্ৰথম তীমথিয়ৰ তৃতীয় অধ্যায়ৰ পোন্ধৰ পদত আছে, কিন্তু যদি পলম কৰোঁ, তেন্তে সত্যতাৰ স্তম্ভ আৰু ভিক্তিমূলস্বৰূপ যি ঈশ্বৰৰ গৃহ, অৰ্থাৎ জীৱনময় ঈশ্বৰৰ মণ্ডলী, তাত তুমি কেনে আচাৰ-ব্যৱহাৰ কৰিব লগা, তুমি তাক জানিবৰ কাৰণে, মই এইবোৰ কথা তোমালৈ লিখিছোঁ। (1 Tim 3:15)? আত্মা গ্ৰহ এনেকুৱা এটা বিষয় যিটো আমি অধ্যয়ন কৰি বাস্তৱত প্ৰয়োগ কৰিব লাগিব। এইটোৱেই আমাৰ মাজত পেণ্টেকোষ্ট পূৰণ কৰে। আকৌ বাপ্টিস্ম লোৱা আৰু আন দুটা পৰ ভাষা কোৱাৰ কথা নহয়, ই সকলোতকৈ ওপৰত। ই পূৰ্ণতাৰে আহিব লাগে। এইটো আত্মাৰ দ্বাৰা পৰিচালিত জীৱন। তাৰ পিছত শিঙাৰ উৎসৱ, প্ৰায়শ্চিত্ত আৰু আবাসৰ উৎসৱ। পেণ্টেকোষ্টাল ব্যৱস্থাই শিকাইছে যে ই আগলুক সময়ত হ'ব লাগিব। কিন্তু এতিয়া আমি আধ্যাত্মিকভাৱে ইয়াক লাভ কৰিব লাগিব। ঈশ্বৰৰ বাক্যই আমাৰ ভিতৰত গুজৰি থাকিব লাগে। ইয়াক শিঙাৰ শব্দৰ দৰে শুনা উচিত। পাপৰ কি প্ৰায়শ্চিত্ত? প্ৰথম অধ্যায়ত পাপৰ প্ৰায়শ্চিত্তৰ পিছতহে আমি পিতৃৰ সোঁহাতে মহাপুৰোহিত হিচাপে বহিবলৈ পূৰ্বনিৰ্ধাৰিত হৈছে। মৃতদেহৰ ওৰণি ফালি অভয়াৰণ্যৰ দুৱাৰখন খুলি দিলে। তাত তেজ লৈ প্ৰৱেশ কৰক আৰু কমিউনিয়ন ৰাখক। পিতৃ, পুত্ৰ আৰু পবিত্ৰ আত্মাৰ সহায়ত সঙ্গতি। সেয়েহে পাঁচনিয়ে প্ৰথম যোহন ১ অধ্যায়, ৩ পদত যি আমি দেখিলোঁ আৰু শুনিлоঁ তাৰেই সম্বাদ, আমাৰে সৈতে তোমালোকৰো সহভাগীতা হ'বলৈ, তোমালোককো দিছোঁ, আৰু আমাৰ যি সহভাগীতা, সেয়ে পিতৃ আৰু তেওঁৰ পুত্ৰ যীচু খ্ৰীষ্টৰ সৈতে সহভাগীতা। (1John 1:3)। যোহনৰ চৈধ্য আৰু পোন্ধৰ অধ্যায় পঢ়িলে ই সুন্দৰ হয়। পিতৃ আৰু পুত্ৰৰ সৈতে সেই সঙ্গতি চৈধ্য অধ্যায়ৰ মাজভাগত বৰ্ণনা কৰা হৈছে। পবিত্ৰ আত্মা, সত্যৰ আত্মা, আপোনাৰ লগত চিৰকাল থাকিবলৈ। পোন্ধৰ অধ্যায়ত সম্পূৰ্ণ। এইটো এটা ভাল গোটা। শুদ্ধ? তুমি মোৰ মাজত বাস কৰা আৰু মই তোমাৰ মাজত বাস কৰিম। জীয়াই থকা আৰু ফল দিয়া। প্ৰেমত জীয়াই থকা এটা জীৱন—প্ৰেমে আঞ্জাবোৰ পালন কৰে—আৰু তাৰ পিছত প্ৰভুৰ লগত বন্ধুত্ব কৰাৰ জীৱন, সঙ্গীত সেই বন্ধুসকল আহে। তুমি এতিয়া চাকৰ নহয় বন্ধু হয়। যোহন ১৫ অধ্যায় ১৬ পদত কৈছে যে -তোমালোকে যে মোক মনোনীত কৰিলা এনে নহয়, মইহে তোমালোকক মনোনীত কৰিলোঁ; আৰু তোমালোক যেন গৈ ফলৱন্ত হোৱা, আৰু তোমালোকৰ ফল যেন থাকে, আৰু মোৰ নামেৰে পিতৃৰ আগত যি খুজিবা, তাকে তেওঁ তোমালোকক যেন দিয়ে, এই নিমিত্তে তোমালোকক নিযুক্ত

কিন্তু তাৰ ওপৰত বাৰ পদ কৈছে, পৰস্পৰে সিয়নে-সিয়নক প্ৰেম কৰা, যেনেকৈ মই তোমালোকক প্ৰেম কৰিলো।। তেতিয়া পুৰণি বিধানৰ ছাঁত থকা সকলো কথা আমাৰ জীৱনত সঁচা হ'ব। কেনেকৈ? ৰোমীয়াৰ পত্ৰ ৮ অধ্যায়ৰ ৪ পদ কাৰণ মাংসৰ দৰে নহয়, আত্মাৰ দৰে চলা যি আমি, আমাত যেন বিধানৰ বিধি সিদ্ধ কৰা হয়। **(Rom 8:3)**। পূৰণ হ'ব। এইটো এটা অতি গুৰুত্বপূৰ্ণ পদ হয়। কিন্তু যীচু খ্ৰীষ্টৰ বিধান ভাববাদী, বা গীতমালাবোৰ কাটি নিবলৈ নহয়, কিন্তু সেইবোৰ পূৰণ কৰিবলৈহে আহিছিল। তেতিয়া আমি ইয়াৰ ভিতৰৰ সত্যটো জনা উচিত। সেইবাবেই আমি পুৰণি নিয়ম অধ্যয়ন কৰিব লাগিব। কিয়, কেৱল জ্ঞানৰ স্বার্থত নহয়, সম্পন্ন কৰিবলৈ। যিহোৱা ঈশ্বৰে আমাক সহায় কৰক। তেতিয়া পাঁচনিয়ে আমাক শিকাইছে যে দেহ আৰু আত্মা ইয়াৰ লগত তুলনা কৰা হৈছে। মনত ৰাখিব আমাৰ প্ৰথম অৱস্থাটো হ'ল শৰীৰৰ অৱস্থা। প্ৰথমে শৰীৰ আছে, তাৰ পিছত আত্মা। এইটো এটা নথি। কামুক পুৰুষ প্ৰথমে জন্ম লয় কিন্তু আধ্যাত্মিক পুৰুষৰ জন্ম পিছত। ১ কৰিন্থীয়া ১৫:৪৬-৪৯ তথাপি আত্মিক যি, সেয়ে প্ৰথম নহয়; কিন্তু স্বাভাৱিক যি, সেয়েহে, প্ৰথম, পাছেহে আত্মিক। প্ৰথম মানুহ পৃথিৱীৰ পৰা হোৱা, মৃন্ময়; কিন্তু দ্বিতীয় মানুহ স্বৰ্গৰ পৰা অহা। সেই মৃন্ময় জন যেনে, মৃন্ময়বিলাকো তেনে; আৰু সেই স্বৰ্গীয় জন যেনে, স্বৰ্গীয়বিলাকো তেনে। আৰু আমি যেনেকৈ সেই মৃন্ময় জনৰ প্ৰতিমূৰ্তি ধাৰণ কৰিলোঁ, তেনেকৈ সেই স্বৰ্গীয় জনৰ প্ৰতিমূৰ্তিও ধাৰণ কৰিম। **(1 Cor 15:46-49)**। তেতিয়া এই মানুহ দুজনৰ বিষয়ে আমাৰ ভাল বুজাবুজি হোৱা উচিত। তাৰ পিছত প্ৰথমে আমাৰ মাজত শৰীৰৰ জন্ম হয় আৰু তাৰ পিছত আত্মাৰ জন্ম হয়। মূৰ্ত মানুহৰ মাজত এটা প্ৰকৃতি আছে, ই এক ব্যৱস্থা। সেই চৰিত্ৰটোৱেই চৰ্চালৈ আহে। বা ভিতৰত এটা জীৱন আছে, সেই জীৱনটো পাপৰ জীৱন। মৃত্যুৰ দিশে লৈ যোৱা জীৱন। ইয়াৰ পৰা ভাল বস্তু ওলালেও সকলোবোৰ **Duplicate**, মোৰ মনত আছে। এই কথাটো ঈশ্বৰ সন্তুষ্ট নহ'ব। যিচয়া ৬৪ অধ্যায়ত ছয় পদত কৈছে কিয়নো আমি সকলোৱেই অশুচি লোকৰ সদৃশ হलोঁ, আৰু আমাৰ সকলো ধাৰ্মিকতা চুৱা কাপোৰৰ দৰে হল; আমি সকলোৱে পাতৰ দৰে জয় পৰিছোঁ, আৰু আমাৰ অপৰাধবোৰে বতাহৰ দৰে আমাক উড়ুৱাই লৈ গৈছে **(Isaiah 64:6)**। ঈশ্বৰৰ আগত এটা দাগ পৰা বস্ত্ৰ। গতিকে যেতিয়া আমি ৰোমীয়া ৮ অধ্যায়ৰ ৫ পদ পঢ়ো কিয়নো মাংস অনুসাৰে জীয়াই থকা সকলে মাংসিক বিষয় ভাবে; কিন্তু আত্মা অনুসাৰে জীয়াই থকা সকলে আত্মিক বিষয় ভাবে **(Rom 8:5)**। চিন্তা, মন আমি আদিম মন, অসাৰ মন, সীমিত মন, এইটোৱেই মূৰ্ত মানুহৰ মনৰ কথা ভাবিলোঁ। সেই মনটো সলনি কৰাৰ প্ৰয়োজন আছে।

এই কথাই আমাক সেইখিনি লৈ যায়। অষ্টম অধ্যায়ৰ পিছত ১২ অধ্যায়ত আমি মনৰ পৰিৱৰ্তন দেখিবলৈ পাওঁ। এই অষ্টম অধ্যায় আমাৰ জীৱনত বাস্তৱত পৰিণত হওক। তেতিয়াহে ১২ অধ্যায়ৰ প্ৰথম আৰু দ্বিতীয় বাক্য আমাৰ জীৱনত বাস্তৱত পৰিণত হ'ব। তেতিয়া যি পুৰুষে শৰীৰৰ পৰা জন্ম লয়, তেওঁ দেহৰ ৰূপত জন্ম লয়। এনে নহয় যে মই স্কুললৈ গৈ একো শিকিব পৰা নাছিলো। এই কু-অভিপ্ৰায়, বিসঙ্গতি, ঈৰ্ষা, বস্তুবাদ, জগতৰ প্ৰতি প্ৰেমত এই সকলোবোৰ কোনো ভেদ-ভাৱ আৰু সকলো চৰ্ত একেলগে গ্ৰহণ নকৰাকৈ চুক্তিৰ ৰূপত আহে। ই ফুলি উঠে আৰু ই হৈ পৰা পৃথিৱীখনৰ লগত অতি সহজেই মিলি যায়। যেতিয়া শিশু এটা ডাঙৰ হৈ আহিছে, আৰু বহু কথা শিকাৰ লাগে, যদি আমি পুতলা এটা কিনি লওঁ আৰু আমাৰ দুটা ল'ৰা-ছোৱালী হয়, তেন্তে আমি তেওঁলোকক সেইটো ব্যৱহাৰ কৰিবলৈ শিকাৰ নালাগে, ই আছে, বুজিছা? তেতিয়া যিসকল শাৰীৰিক, তেওঁলোকে কেৱল শাৰীৰিক কথাহে ভাবিব পাৰে, শৰীৰে ভাবে। আধ্যাত্মিক ক্ষেত্ৰত চিন্তা কৰিলেও শৰীৰৰ ক্ষেত্ৰত চিন্তা কৰি আছে। দুই এটা শব্দ শিকাৰলৈ বহিলেও শৰীৰ অনুযায়ী চিন্তা কৰিব। এই টোকাটো লিখি পৰৱৰ্তী ঠাইলৈ গৈ প্ৰচাৰ কৰাৰ চিন্তাৰে এই সকলোবোৰ লিখিছো। জীৱনটো যি হ'ব লাগে তেনেকুৱা নহয়। কিছুমানে সুখে, যে কিবা এটা ভাল কথা, আছেনে? কথাটো বুজি পালেই কথা পাতিব। তাৰ পিছত পৰৱৰ্তী **Programme** অত ইয়াক কোৱা হয়। কিয়নো মাংস অনুসাৰে জীয়াই থকা সকলে মাংসিক বিষয় ভাবে; কিন্তু আত্মা অনুসাৰে জীয়াই থকা সকলে আত্মিক বিষয় ভাবে (**Rom 8:5**)। তেতিয়া আমি আত্মপ্ৰকৃতি লাভ কৰিব লাগিব। আমাৰ মনলৈ স্বাভাৱিকতে নাহে। আমি আত্ম-অনুশাসন অৰ্জন কৰিব লাগিব। ঈশ্বৰে তেনেকৈয়ে ইয়াক ৰাখিছে। মই প্ৰায়ে মোৰ মনত প্ৰথম দিনলৈ উভতি যাওঁ যে যদি আমি আত্মাত বাপ্তিস্ম লওঁ আৰু লগে লগে ঈশ্বৰৰ সিদ্ধ মানুহ হওঁ তেন্তে কি হ'ব? কিন্তু ঈশ্বৰে তেনেকৈয়ে সৃষ্টি কৰা নাই। কাৰণ সন্তান এটা পূৰ্ণবয়স্ক মানুহ হিচাপে জন্ম লোৱা নাই বৰঞ্চ সন্তান এটা সন্তান হিচাপে জন্ম হয়। আৰু সেই শিশুটিয়ে এটা এটাকৈ শিকিব লাগে। সেই শিশুটিকহে বহু কথা শিকাৰ পাৰি। আৰু তেনেকৈয়ে ই বাঢ়ি যায়। তেওঁক প্ৰয়োজনীয় গাখীৰহে দিব পাৰি। ইয়াৰ বৃদ্ধি অনুসৰি সেই পৰিৱৰ্তনবোৰ ইয়াৰ পিতৃ-মাতৃয়ে যোগান ধৰিব লাগে। এইখিনিতে ক'ব পাৰি যে যেতিয়া এজন আত্মাৰ সন্তান শিশু হিচাপে জন্ম হয়, তেতিয়া ই বৃদ্ধিৰ জৰিয়তে আত্মাৰ চৰিত্ৰ আহৰণ কৰে। আমি নাজানো যে, যেতিয়া কেঁচুৱা ডাঙৰ হয়, তেতিয়া স্বাভাৱিকতে কিছু চৰি থাকে। কিন্তু মাক-দেউতাকৰ বয়স বঢ়াৰ লগে লগে ল'ৰা-ছোৱালীবোৰো ডাঙৰ হ'ব। তেওঁলোকে সোনকালে লক্ষ্য কৰে, মাত্ৰ চাব লাগে আৰু চাব লাগে।

তেতিয়া তেওঁলোকে মাত্ৰ আমাৰ খোজ কঢ়া, বহি থকা আৰু থিয় হোৱাটো চাব লাগিব, আৰু ই তেওঁলোকৰ মাজত সোনকালে শিপাই যাব। এই কাৰণেই সন্তানে প্ৰায়ে পিতৃ-মাতৃৰ বৈশিষ্ট্য উত্তৰাধিকাৰী সূত্ৰে লাভ কৰে। কিন্তু আমি যদি আত্মপ্ৰকৃতিলৈ আহিব বিচাৰো তেন্তে তাৰ বাবে আমি ঈশ্বৰৰ সান্নিধ্যত বহিব লাগিব। আমি আমাৰ পিতৃৰ লগত সময় কটাব লাগে, আমি আমাৰ ত্ৰাণকৰ্তাৰ লগত বহিব লাগে। সেই সান্নিধ্যৰ দ্বাৰাহে আমি বহুতো ঐশ্বৰিক গুণ পাব। যাত্ৰাপুস্তকত ঈশ্বৰৰ সান্নিধ্যত তম্বুটো শুদ্ধ কৰা হৈছে, ইয়াৰ ভিতৰৰ বাদ্যযন্ত্ৰবোৰো শুদ্ধ কৰা হৈছে। পুৰোহিত, উপস্থিতি। গতিকে বহুতো ক্ষেত্ৰ আছে যিয়ে আমাক পবিত্ৰকৰণৰ দিশত লৈ যাব পাৰে। এটা গুৰুত্বপূৰ্ণ ক্ষেত্ৰ হ'ল ঈশ্বৰৰ সান্নিধ্যত সময় কটোৱা। ঈশ্বৰৰ সান্নিধ্য আহিব যেতিয়া আমি একো নকৰাকৈ আমাৰ মাজত সোমাই দিয়া বাক্যবোৰৰ ধ্যান কৰি থাকোঁ। একেদৰে এটা ভাল আধ্যাত্মিক সম্প্ৰদায়ত, এটা অবিৰত আধ্যাত্মিক সম্প্ৰদায়ত, ধন্য মণ্ডলীত, সত্য ঘোষণা কৰা প্ৰকৃত মণ্ডলীত প্ৰকৃত আধ্যাত্মিক সম্প্ৰদায়ৰ বাস্তৱতা হ'ল ইজনে সিজনৰ প্ৰতি প্ৰেম। যদি কোনো শিশু এনে মণ্ডলীত ডাঙৰ হয়, তেন্তে আধ্যাত্মিক বাক্যবোৰ অতি সোনকালে সেই শিশুটিৰ আভ্যন্তৰীণ হৈ পৰিব। মই আত্মবংশৰ কথা কৈছো। ইয়ালৈ বহুতো পুনৰ্জন্ম আৰু বাপ্তিস্ম অহাৰ লগে লগে এই পৰিৱেশ অতি অশুদ্ধ। তেওঁ উশাহ-নিশাহ লোৱা, খোৱা-বোৱা আৰু দেখা সকলো বস্তু অশুদ্ধ। জীৱনৰ ধৰণ অশুদ্ধ হ'ব, কথা কোৱাৰ ধৰণ ঈশ্বৰৰ বাক্য অনুযায়ী নহ'ব, তেতিয়া দেখা, শুনা, আচৰণ কৰা, এই সকলোবোৰৰ যদি অশুদ্ধি থাকে, তেন্তে শিশুটিৰ কোনো ধৰণে বৃদ্ধি হোৱাটো সম্ভৱ নহয়। পবিত্ৰতাৰ ক্ষেত্ৰখনৰ পৰিৱৰ্তে শিশু অশুদ্ধিৰ পৰা অশুদ্ধিলৈ যাব। আমি যি পৰিৱেশত বৃদ্ধি পাব পাওঁ সেয়া অতি গুৰুত্বপূৰ্ণ। আৰু অৱশ্যেই আমি এই আত্ম-স্বভাৱটো ঈশ্বৰৰ বাক্যৰ প্ৰকাশত বিচাৰি পাওঁ। ধাৰ্মিকতাৰ বাক্য। তেতিয়া আমাৰ ধাৰ্মিকতাৰ চৰিত্ৰ থাকিব লাগিব। আৰু প্ৰাৰ্থনা জীৱন হৈছে ঈশ্বৰৰ সান্নিধ্য। তেতিয়া আমি আধ্যাত্মিকভাৱে বৃদ্ধি পাবলৈ এই সকলোবোৰ বুজিব লাগিব আৰু তাৰ বাবে নিজকে প্ৰতিটো পৰিস্থিতিত ৰাখিব লাগিব। ই বৃদ্ধি হ'বলৈ হ'লে আমি ইয়াৰ আঞ্জা পালন কৰি জীয়াই থাকিব লাগিব, যাতে আমি এই আত্মস্বভাৱটো স্পষ্টভাৱে লাভ কৰিব পাৰো। তেতিয়া যিসকল শাৰীৰিক, তেওঁলোকে কেতিয়াও আত্মাৰ মাজেৰে চিন্তা কৰিব নোৱাৰিব। আত্মাৰ ৰূপত নাই আত্মাত কি আছে সেই বিষয়ে চিন্তা কৰাটো সম্ভৱ নহয়। তেতিয়া আমাক ইয়াৰ প্ৰয়োজন, ই এনেকুৱা বস্তু নহয় যিটো আমি নিজেই লাভ কৰোঁ। কিছুমান উপলব্ধি হ'ব। আগতে কোৱাৰ দৰে আমি যদি মণ্ডল থকা অঞ্চল এটাত সোমাব পাওঁ তেন্তে আমি অলপ পাম।

কিন্তু তেওঁলোকে নিজেই ইয়াক গ্ৰহণ কৰিব লাগিব: ইয়াক ঈশ্বৰৰ সৈতে সঙ্গতি কৰি, ঈশ্বৰৰ বাক্যত, আত্মাৰ আজ্ঞা পালন কৰি গ্ৰহণ কৰিব লাগিব। গতিকে আত্মাত চলিব বিচাৰিলে প্ৰতিজ্ঞা কৰিব লাগিব। গৈ ঈশ্বৰৰ আগত বহি প্ৰতীজ্ঞা লোৱা। বা ঈশ্বৰক কওক, মই আত্মাত জীয়াই থাকিব লাগিব। ইয়াৰ বাবে আমি প্ৰতিদিনে ঈশ্বৰৰ আগত কান্দিব লাগে। প্ৰভূত আত্মাত জীয়াই থাকিব লাগিব। তেতিয়া আমি নাভাবি বাইবেল কমকৈ পঢ়োঁ আৰু সভা আৰু গোটলৈ যাওঁ যিবিলাকে আধ্যাত্মিকভাৱে যায় আৰু এই ধৰণৰ চেতনা অবিহনে কেতিয়াও আধ্যাত্মিকভাৱে বৃদ্ধি হ'ব নোৱাৰে। ভাল কথাত পৰ ভাষা ক'ব পাৰে, ভাল কথা ক'ব পাৰে। ইয়াৰ প্ৰচাৰ কৰিব পাৰি, কিন্তু আধ্যাত্মিক বৃদ্ধি সকলোতকৈ ওপৰত। আধ্যাত্মিক বিকাশ এই সকলোবোৰৰ ওপৰত। ই হৈছে চিন্তা, চিন্তাৰ ক্ষেত্ৰ। আহক আমি নিজে প্ৰায়গ কৰোঁ। এই কথা আমি ৰাতিপুৱাৰ পৰাই ভাবো। ৰাতিপুৱা সাৰ পাই যেতিয়া দাঁত ব্ৰাছ কৰো - আৰু তাৰ পিছত - দাঁত ব্ৰাছ কৰাৰ সময়ত আমি কি চিন্তা কৰি আছো? গতিকে প্ৰায়গ কৰোঁ আহক। বছৰ বছৰ আগতে এইটো চেপ্টা কৰি আছিলো। আৰু যেতিয়া আমি সেই চিন্তাক ঈশ্বৰৰ ওচৰলৈ আনো, তেতিয়া এটা সময়ৰ পিছত আমি কেৱল ঈশ্বৰৰ কথাহে চিন্তা কৰি আছো। সঁচা কথা কৈছোঁ, একেবাৰে সঁচা। যেতিয়া আন এটা চিন্তা আহে আমি জানো যে সেইটো এটা অবাঞ্ছিত চিন্তা আৰু আমি লগে লগে তাক তিৰস্কাৰ কৰো। ইফিচীয়া পঞ্চম অধ্যায়ত এঘাৰ পদত কোৱা হৈছে আন্ধাৰৰ ফলহীন কাৰ্যবোৰৰ অংশীদাৰ নহব; বৰং সেইবোৰৰ দোষ দেখুৱাই দিয়ক; (Eph 5:11)। ইয়াক আমাৰ ওপৰত পৰাস্ত কৰিবলৈ নিদিব। কিছুমান মানুহে সদায় যি নিবিচাৰে তাকেই চিন্তা কৰে। আমাৰ ভিতৰৰ শৰীৰৰ সেই অংশটোৱে ইয়াৰ বিপৰীত কথা চিন্তা কৰে। আমি ইয়াত বাস কৰাৰ দৰে নহয় আৰু কিছুমানৰ বাবে ই এক প্ৰকাৰৰ মনোৰঞ্জন। বিৰোধমূলক চিন্তাধাৰাক মনোৰঞ্জন দিয়ে। যাৰ বাবে বিপদৰ সৃষ্টি হয়। আসন্ন হৈছে চিন্তা কৰিবলগীয়া কাৰণগত ব্যক্তি। তেওঁলোকে মাথোঁ দেখা পায় যিটো তেওঁলোকে নিবিচাৰে। এয়াই হৈছে মানুহৰ অৱস্থা। মই এটা উদাহৰণ দিছিলোঁ যদি মই বগা কাগজ এখনত ক'লা বিন্দু এটা দি দেখুৱাওঁ আপুনি কি দেখিব? বগা কাগজ নে ক'লা দাগ চাওক? সেই ঠাইখন দেখা গৈছে। মই তোমাক সুধিছোঁ, মই লিখিলোঁ আৰু ইয়াত ক'লা বিন্দু এটা আছে? বাকী সকলো বগা। আমি বগা একো দেখা নাপাওঁ। আমি সেই ক'লা দাগটো দেখিবলৈ পাওঁ। এইটো আমাৰ বাবে এটা কৰ্মী উদাহৰণ যেন লাগিব পাৰে, কিন্তু আমি আছো। কাৰোবাক দেখা পালে প্ৰথমে দেখিবলৈ পাওঁ যে তেওঁৰ মাজত কোনো সত্য নাই, কিন্তু আমি নিবিচৰা কিবা এটা থাকিলে লগে লগে সেইটোৱেই আমাৰ মনলৈ আহে। ঠিকেই কৈছে, আমাৰ হাতত 'যদিও' শব্দটো আছে।

গতিকে চিন্তা কৰাটো এটা ডাঙৰ ক্ষেত্ৰ যিটো আমি ৰাখিব লাগিব। যেতিয়া আমি আত্ম-মানুহ হওঁ, তেতিয়া আমি ফিলিপীয়া ৪ অধ্যায় ৮ পদত পঢ়াৰ দৰে এই আত্ম-প্ৰকৃতিলৈ আহোঁ, শেষতে, হে ভাই সকল, যি যি সত্য, আদৰ্শীয়, ন্যায়, শুদ্ধ, প্ৰেমময়, আৰু সুখ্যাতিযুক্ত যি কোনো সদগুণ আৰু যি কোনো প্ৰশংসায়ুক্ত, সেইবোৰ বিষয় আলোচনা কৰক। **(Philipi 4:8)**। আমি ভাবিবৰ ধৰিছো। শান্তিৰ কথা চিন্তা কৰাৰ পৰাই আৰম্ভ হয়। তাৰ পিছত আকৌ এবাৰ নিজকে পৰীক্ষা কৰক। মাজতে কি ভাবিছোঁ? যোৱা এঘণ্টা ধৰি মই কি ভাবি আছোঁ? আমাৰ হাতত মেচিন থাকিলে বৰ ভাল হ'ব। কিন্তু আমাৰ হাতত এনে মেচিন নাই। আমি মাত্ৰ নিজকে বিচাৰিব লাগিব। মানে শৰীৰৰ চিন্তা মৃত্যু। যদি আমি শৰীৰৰ প্ৰতি মন দি আছো তেন্তে ই আমাক মৃত্যুৰ ফালে লৈ যায়। কিন্তু ৰোমীয়া ৮ অধ্যায়ত ৬ আৰু ৭ পদত কোৱা হৈছে কাৰণ মাংসৰ ভাব হ'ল মৃত্যু; কিন্তু আত্মাৰ ভাব হৈছে জীৱন আৰু শান্তি, কিয়নো মাংসৰ ভাব ঈশ্বৰলৈ শত্ৰুতা; কাৰণ সেয়ে ঈশ্বৰৰ বিধানৰ বশীভূত নহয় আৰু হ'বও নোৱাৰে। **(Rom 8:6,7)**। তাত আইন নামৰ শব্দ এটা দেখা পায়। ঈশ্বৰৰ বাক্য এটা পৰীক্ষাৰ ক্ষেত্ৰ। আমি প্ৰথমবাৰৰ বাবে এইটো আৰম্ভ কৰাৰ সময়ত মই শাস্ত্ৰখন পঢ়িব বিচাৰো নেকি? শাস্ত্ৰ পঢ়ি থাকোঁতে টোপনি অহা যেন লাগেনে? বাক্য শুনি থাকোঁতে টোপনি যায় নেকি? যদি কোনোবাই ইয়াত কথা পাতিছে তেন্তে শুই থাকক। ইয়াত যদি আন কোনো অনুষ্ঠান আছে তেন্তে একো নাই, আমি সকলো পাহৰি গৈছো। আমি তাত নিমগ্ন হৈ আছো। আগলুক তিনি-চাৰি ঘণ্টা আমি নাজানো। মুখ খোল নাখাব। গতিকে যেতিয়া মই এই কথা কওঁ তেতিয়া আমি সেই পৰ্যায়ত নাই। একেদৰে বাক্য আমাৰ ভিতৰত সেইখিনি জীৱন হৈ পৰা নাই। শব্দটো যিটো মাপত বাস কৰে। গীতমালাৰ প্ৰথম অধ্যায়ত দ্বিতীয় পদত কোৱা হৈছে কিন্তু যিহোৱাৰ ব্যৱস্থাত সন্তুষ্ট হয়, আৰু দিনে ৰাতিয়ে তেওঁৰ ব্যৱস্থা ধ্যান কৰে। **(Psalm 1:2)**। দিন ৰাতি ধ্যান কৰা। আমি এই ক্ষেত্ৰত ক'তো নাই। কিন্তু আমি তালৈ যোৱা উচিত। সেই মানদণ্ডলৈ অহা উচিত। বিধানৰ পুস্তকত লিখা আছে, "তুমি তোমাৰ মুখৰ পৰা আঁতৰি নাযাব।" বাক্যবোৰ ক'ত? আমাৰ মুখত আৰু হৃদয়ত। বাক্য বোৰো মুখত থাকিব লাগে। কাৰণ আমি যদি মনত পেলাব বিচাৰো, যদি আমি নিজৰ মাজতে ক'ব বিচাৰো তেন্তে শব্দবোৰ নিশ্চয় আমাৰ ওঁঠত আছে। কিছুমান মানুহে শব্দটো ভালদৰে উপভোগ কৰিব, ই এক আকৰ্ষণ, আৰু ইয়াত থকা কিছুমান শব্দ তেওঁলোকৰ বাবেও আকৰ্ষণ। তেনেকুৱা বহুতকে মই বাক্য শিকাইছো। ঘণ্টাৰ পিছত ঘণ্টা বহি থাকে। পাঁচ-ছয় ঘণ্টাৰ পাছতো সিহঁত উঠি নাযায়। তেওঁলোকৰ বাবে ই এক আকৰ্ষণ।

এই ভংগীমাৰ এটা সোৱাদ আছে যে ই জীৱনত নাহে। বিশেষকৈ এই শব্দটো বুজাই শিকোৱা হ'লে তেওঁলোকৰ ক'ৰবাত জ্ঞান থাকে। বৰ উপভোগ কৰি আছে। ইয়াত ৰোমীয়াৰ পত্ৰত, সপ্তম অধ্যায়ত, বাইশ আৰু তেত্ৰিশ পদত কোৱা হৈছে কিয়নো মই আন্তৰিক পুৰুষৰ দৰে ঈশ্বৰৰ বিধানত সন্তুষ্ট হৈছোঁ; কিন্তু মোৰ মনৰ বিধানৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধ কৰা আৰু মোৰ অঙ্গ-প্ৰত্যঙ্গবোৰত থকা পাপৰ বিধানৰ অধীনত মোক বন্দী কৰা, এনে আন এক ধাৰণা মোৰ অঙ্গ-প্ৰত্যঙ্গবোৰত দেখো। **(Rom 7:22, 23)**। গতিকে যেতিয়া আমি পঢ়ো তেতিয়া ই এনে এক জীৱন যিয়ে পাপক জয় কৰিব নোৱাৰে। কিন্তু আইনখনে যেন ইয়াক লৈ মজা কৰি আছে। প্ৰতিশ্ৰুতি অনুসৰণ কৰাৰ যোগ্য মানদণ্ড নহয়, আহিব লাগিব। তাতেই আমি অনুভৱ কৰোঁ যে আমি আত্মাৰ আঞ্জা পালন কৰি জীয়াই আছো। আত্মাৰ কাম আমাৰ ভিতৰত আছে। ইয়াত কোৱা হৈছে যে শব্দটো মনৰ পৰা শিকে। আৰু বুদ্ধিৰ ওপৰত বহুতেই সুখী। তাত আত্মাৰ কোনো কাম নাই। আমি জানো যে আত্মাৰ কাম আমাৰ মাজত আছে নে নাই, ঈশ্বৰৰ আত্মাই আমাক বাক্যক জীৱনৰ আত্মাৰ নথি হিচাপে দিয়ে নে নাই, বাক্য অনুসৰি জীয়াই থকা জীৱনত। তেওঁলোকে স্পষ্টকৈ ক'ব 'মই তেনেকুৱা কৰিব নোৱাৰো'। আমি এনে এখন পৃথিৱীত বাস কৰোঁ য'ত সকলো বস্তুৱেই জনবসতিপূৰ্ণ। যেতিয়া মণ্ডলীত চুক্তি হ'ব, তেতিয়া সকলোৱে ইয়াৰ লগত যাব। কাৰণ তেওঁলোকে অনুভৱ কৰা নাই। কিন্তু ইয়াৰে এজনে যি আক্ষৰিক অৰ্থত বাক্যত লিখা আছে তেওঁ ক'ব, 'নাই, মই তেনেকুৱা কৰিব নোৱাৰো, ই মোৰ অন্তৰ্নিহিত আঞ্জাৰ বিৰুদ্ধে। মই সেইটোৰ সৈতে খাপ খাব নোৱাৰো'। আমি জানো যে মণ্ডলীত যিমানেই কাম নহওক কিয়, আমি সকলোৱে সাধাৰণতে তাৰ লগত যাওঁ। ইয়াত কোনেও একো নক'ব। কিছুমানে উপভোগ কৰে। গান আৰু এতিয়া নৃত্য। কিছুমানে ক'ব ঠিক আছে, ইয়াত ভাল গান আছে, এতিয়া ভাল নৃত্য আছে। বছৰ বছৰ আগতে আমেৰিকাৰ সকলো দেশতে আৰম্ভ হৈছিল। সকলো ধৰণৰ নৃত্য। মানুহে উপভোগ কৰি আছে। গতিকে কোনটো আত্মাই তেওঁলোকৰ মাজত কাম কৰি আছে? বৰ্তমানৰ মণ্ডলীবোৰক ৰক্ষণাবেক্ষণ কৰাটো এনে কামবোৰ কৰিলেহে সম্ভৱ। যদি আমি এতিয়া এপষ্টোলিক মণ্ডলীৰ মতবাদলৈ আহিছো, যেতিয়া তেওঁলোকক পৰামৰ্শ, সঙ্গতি, পিঠা ভাঙি আৰু প্ৰাৰ্থনাৰ বাবে একেলগে গোট খোৱা হৈছিল, সেইটোৱেই হৈছে এপষ্টোলিক ক্ৰম। আৰু তাৰ মাজতে গীতমালা। ইফিচীয়া পঞ্চম অধ্যায়ত ১৮ আৰু ১৯ পদত কোৱা হৈছে দ্ৰাক্সাৰসেৰে মতলীয়া নহব; কিয়নো তাত নষ্টামি আছে; কিন্তু পবিত্ৰ আত্মাৰে পৰিপূৰ্ণ হওক; ধৰ্মগীত, স্তুতি-গীত আৰু আত্মিক গানেৰে আপোনালোকে পৰস্পৰে আলোচনা কৰক আৰু প্ৰভুৰ উদ্দেশ্যে হৃদয়েৰে গান আৰু প্ৰসংশা কৰক। **(Eph 5:18,19)**।

সংসাৰেৰে ভৰপূৰ হৈ নহয়। কিন্তু আত্মাৰে পৰিপূৰ্ণ হ'বলৈ। আমি ইয়াৰ ছবছ বিপৰীত দেখিবলৈ পাইছো। ক'ব নোৱাৰি যে জগতৰ পৰা ইয়ালৈ অহা মণ্ডলী তাৰ পৰাই সকলো শিকে আৰু ভৰাই ইয়ালৈ আনে, সকলো দেখুৱাইছে। মই সঁচা নেকি? তেওঁ সমানেই অৱক্ষয়ী। কিন্তু তেতিয়া বহি থকা মানুহবোৰে ধেমালি কৰি আছে। তেওঁলোকে মজা কৰি আছে। এটা প্ৰতীমূৰ্তী সাজি সন্মুখত সংঘটিত হোৱা গীত আৰু নৃত্যৰ মাজত কোনো পাৰ্থক্য নাই। ইয়াৰ মাজতে বাক্যত কঁপি থকা কিছুমান মানুহ উঠিব লাগিব। কোনো আপোচ নাই। আমাৰ প্ৰভুৱে মথিয়ে লিখা শুভবাৰ্তাৰ ১৮ নং অধ্যায়ৰ ২০ পদত কৈছে কিয়নো যি ঠাইত দুই বা তিনি জন মোৰ নামেৰে গোট খায়, সেই ঠাইত ময়ো তেওঁলোকৰ মাজত থাকোঁ।" (Matt 18:20)। তেতিয়া দুই তিনিজন মানুহ যথেষ্ট। ঈশ্বৰৰ প্ৰকৃত মণ্ডলীক বাক্যৰ লগতে সেই বাক্যত কঁপি থকা কিছুমান মানুহৰ প্ৰয়োজন, আপোচ নকৰা নিখুঁত আধ্যাত্মিক লোকৰ। হাত দাঙি কয় যে মোৰ আত্মস্বাভাৱ আছে মই কিবা এটা কৰাৰ বাবে নহয়, আত্মা মোৰ মাজত বাস কৰাৰ বাবে। মই প্ৰদৰ্শন কৰা কোনো বাহ্যিক আত্মধাৰ্মিকতা নহয়, বৰঞ্চ মোৰ যোগেদি অহা আধ্যাত্মিক স্বভাৱটোৱেই কাৰণ আত্মাই মোৰ মাজত বাস কৰে। এইদৰে আত্মা যদি বাস কৰে, তেন্তে সেইবোৰ শাৰীৰিক নহয়, আধ্যাত্মিক। গতিকে আমি যদি আত্মাৰ ৰূপত আহিব বিচাৰো তেন্তে ঈশ্বৰৰ আত্মা আমাৰ মাজত বাস কৰিব লাগিব। এইদৰে আমি ঈশ্বৰৰ আগত বহি শব্দটো পঢ়িব লাগে, ধ্যান কৰিব লাগে, দুদিন নহ'লেও এদিনত আমাৰ ভিতৰত নপৰালৈকে ইয়াক গ্ৰহণ কৰা উচিত। বৰ পিয়াহ হ'ব লাগিব। ৰোমীয়া ৮ অধ্যায়ত লিখা জীৱনটো জীয়াই থাকিবলৈ নিশ্চয় পিয়াহ থাকিব লাগিব। আহক আমি এতিয়া আগন্তুক দুবছৰৰ বাবে এই বিষয়ত গুৰুত্ব দিওঁ। কিয়? এই জীৱনটো পাব লাগিব। যেতিয়া আপুনি বাক্যটো শুনি আছে, তেতিয়া আপোনালোক সিদ্ধান্ত লওক যে মই ৰোমীয়া ৮ অধ্যায়ত কোৱা জীৱনটোলৈ আহিব বিচাৰো। অৰ্থাৎ ইয়াত বস্তুগত প্ৰকৃতি নহয়, আধ্যাত্মিক স্বভাৱহে লিখা হৈছে। মই আত্মাৰ অনুসাৰে চলিব লাগিব, আৰু বিধানৰ সকলো ধাৰ্মিকতা মোৰ মাজত পূৰ্ণ হ'ব লাগিব। কেনেকৈ, যীচুৱে কৰা দৰে। তলৰ বাক্যকেইটা পঢ়ক। তাৰ পিছত ১২ পদটো পঢ়ক এতেকে হে ভাই সকল, আমি মাংসৰ বশত জীয়াই থাকিবলৈ মাংসৰ ধৰুৱা নহওঁ (Rom 8:12)। আমি মনত ৰাখিব লাগিব যে আমি ঋণী। আমি ঈশ্বৰৰ ওচৰত ঋণী। আমাৰ প্ৰভু যীচু এজন ঋণী। কাৰণ আমাক বহুত মূল্যত মুক্ত কৰা হলো। সেইবাবেই আমি শৰীৰৰ ওচৰত ঋণী নহয়, যে আমি শৰীৰ অনুসৰি জীয়াই আছো, আমি শৰীৰৰ ঋণী নহয়। তলত পঢ়ি থাকোঁতে কাৰণ আপোনালোকে যদি মাংসৰ বশত জীয়াই থাকে,

তেনেহলে আপোনালোক যেনে হ'লেও মৰিব; এয়া এক ভয়ংকৰ ভুল, এটা ডাঙৰ মুৰ্খামি। আমাৰ দৈনন্দিন জীৱনত প্ৰভাৱ পেলোৱা বিষয়। এইটো ইমান গুৰুতৰ। অতিমাত্ৰা চিন্তা নকৰিব। কাৰণ আপোনালোকে যদি মাংসৰ বশত জীয়াই থাকে, তেনেহলে আপোনালোক যেনে হ'লেও মৰিব; কিন্তু আত্মাৰ দ্বাৰাই যদি শৰীৰৰ কৰ্মবোৰ বধ কৰা হয়, তেনেহলে আপোনালোক জীৱ **(Rom 8:13)**। তেতিয়া ঈশ্বৰৰ বাক্যই আমাক কয় যে ঈশ্বৰৰ আত্মাৰ আজ্ঞা পালন কৰি জীয়াই থকা জীৱনত মাংসৰ কৰ্মক হত্যা কৰিব লাগে। গতিকে যেতিয়া আমি এই স্তৰলৈ আহিম তেতিয়া আমি কিছুমান পদ আবৃত্তি কৰি থাকোঁতে ভয় কৰাৰ প্ৰয়োজন নাই, নহ'লে প্ৰশ্ন কৰাৰ প্ৰয়োজন নাই। বহুতে প্ৰশ্ন কৰে। এনেকৈ মৰিলে কি হ'ব? এইটো আইনবাদ নহয়নে? এনে বহু যুক্তি আছে। প্ৰথম কৰিছীয়া নৱম অধ্যায়, সাতাইশ পদ পঢ়ক। কিন্তু লোকৰ আগত ঘোষণা কৰি, শেষত নিজে যেন ঈশ্বৰৰ দৃষ্টিত অগ্ৰাহ্য নহওঁ, এই কাৰণে মই নিজ শৰীৰকো ঘুচিয়াই বশ কৰি ৰাখিছোঁ **(1 Cor 9:27)**। এইটো আমাৰ বাবে অতি কঠিন বাক্য, মোৰ শৰীৰক নিৰ্যাতন আৰু দাসত্ব"। যুদ্ধবিৰোধী মতবাদ নেকি? কিছুমান মানুহে নিজৰ শৰীৰত আঘাত পাইছে নেকি? ইয়াৰ অৰ্থ এইটো নহয় যে মই কওঁ, মোৰ শৰীৰক শাস্তি দিয়ক, যাতে মই বেয়া মানুহ নহওঁ। আমি যেতিয়া আত্মাৰ আজ্ঞা পালনত থাকোঁ তেতিয়া আমি উদ্দেশ্য কৰা কোনো পৰিঘটনা নহয় আৰু আত্মাই আমাক বহু কথাৰে নিয়ন্ত্ৰণ কৰিব। আত্মাই আমাৰ মাজত সেইটোৱেই কৰে। মনত ৰাখিব যে কাম আমি নহয়, আত্মাইহে কৰে। আমাৰ মাজত বাস কৰা আত্মা। আত্মাই আমাক অৱগত কৰিব, আত্মাই আমাক অনুপ্ৰাণিত কৰিব, আত্মাই আমাক শক্তি দিব, আত্মাৰ শৰীৰৰ কৰ্ম ধ্বংস কৰাৰ শক্তি আছে। তেতিয়া আত্মাৰ সেই কামৰ দ্বাৰাই আমি ধাৰ্মিকতাৰ দাস হওঁ। ইয়াত ন্যায়ৰ দাস বুলি লিখা হৈছে। আমি ন্যায়ৰ দাস। কলচীয়া, ৩ অধ্যায়, ৫ পদৰ দৰে, এতেকে আপোনালোকে, পৃথিৱীত থকা এই সকলোকে মাৰি পেলাওঁক; নিজ নিজ অঙ্গ-প্ৰত্যঙ্গ স্বৰূপ যি ব্যভিচাৰ, অশুচিতা, কামাভিলাষ, কু-অভিলাষ আৰু লোভ, যেনে মূৰ্তিপূজা **(Col 3:5)**। তেতিয়া শৰীৰত জীৱিতসকলৰ বাবে অসম্ভৱ। সি সুখিব এইটো কি? তোমাৰ পাৰ্থিৱ অংগবোৰক হত্যা কৰা। কিন্তু তেন্তে পবিত্ৰ আত্মাই আমাক কি প্ৰসংগত নিদেশনা দিয়ে? কলচীয়া ২ অধ্যায়ত বাস্তিস্মৰ বিষয়ে কোৱা হৈছে। আৰু তাৰ পিছত ২০ পদত যদি আপোনালোকে জগতৰ পাপপূৰ্ণ নিয়মবোৰৰ বিশ্বাসত খ্ৰীষ্টৰ সৈতে একেলগে মৰিল, তেনেহলে কিয় জগতৰ বিশ্বাসত জীৱন-যাপন কৰি বশীভূত হৈ আছে: **(Col 2:20)**, কলচীয়াৰ তৃতীয় অধ্যায়ৰ প্ৰথম পদত, এতেকে আপুনি যদি খ্ৰীষ্টৰ সৈতে তোলা হ'ল; তেনেহলে য'ত ঈশ্বৰৰ সোঁ হাতে খ্ৰীষ্ট বহি আছে, সেই ঠাইৰ বিষয়ে অনুসন্ধান কৰক। **(Col 3:1)**।

তাৰ পিছত এইবোৰেই হৈছে আমি যেতিয়া উচ্চ আধ্যাত্মিক স্তৰলৈ আহোঁ তেতিয়া আমি পাওঁ যেতিয়া আপুনি ইয়াত কলচীয়া ৩ অধ্যায় ৩ পদ পঢ়ে কিয়নো আপোনালোকৰ মৃত্যু হ'ল আৰু ঈশ্বৰে আপোনালোকৰ জীৱন খ্ৰীষ্টৰ সৈতে গুপ্ত ৰাখিছে। **(Col 3:3)**। এইটো ইমান উচ্চ আধ্যাত্মিক স্তৰ। তাৰ পাছত কলচীয়াৰ তৃতীয় অধ্যায়ত পঞ্চম পদত কৈছে, এতেকে আপোনালোকে, পৃথিৱীত থকা এই সকলোকে মাৰি পেলাওঁক; নিজ নিজ অঙ্গ-প্ৰত্যঙ্গ স্বৰূপ যি ব্যভিচাৰ, অশুচিতা, কামাভিলাষ, কু-অভিলাষ আৰু লোভ, যেনে মূৰ্তিপূজা **(Col 3:5)**। এক অৰ্থত ইয়াক ভাবিব পাৰি, কিন্তু যেতিয়া আমি আমাৰ সন্মুখত এনে অধিকাৰ দেখিবলৈ আৰম্ভ কৰোঁ, তেতিয়া আমি দেখিবলৈ পাওঁ যে এই আশা আমাৰ সন্মুখত আত্মাই ৰাখে, আমাৰ মাজৰ এজন যি আত্মাৰ অধীন। এতেকে আপোনালোকে, পৃথিৱীত থকা এই সকলোকে মাৰি পেলাওঁক; নিজ নিজ অঙ্গ-প্ৰত্যঙ্গ স্বৰূপ যি ব্যভিচাৰ, অশুচিতা, কামাভিলাষ, কু-অভিলাষ আৰু লোভ, যেনে মূৰ্তিপূজা **(Col 3:5)**। **Motivation** পাবা। ভিতৰত বিশেষ শক্তি আছে। আমি জানো এই পৃথিৱীত কিবা এটা পাবলৈ আমি কিমান মূল্য দিওঁ। মূল্য দি আছে নেকি? মূল্য দি। চৈধ্য ঘণ্টা কাম কৰিব লগা হ'লে চৈধ্য ঘণ্টা কাম কৰে। সপ্তাহত সাত দিন যদি হয়, তেন্তে সেইটোৱেও কাম কৰিব। পৃথিৱীত যি আছে সেইখিনি পাবলৈ আমি গধুৰ মূল্য দিওঁ। আমি শৰীৰটোক অত্যাচাৰ কৰি দাস কৰি আছে। আমি পৃথিৱীত দেখা পাওঁ। টকাৰ শক্তি, ঘৰৰ শক্তি, গাড়ীৰ শক্তি দেখিবলৈ পোৱা যায়। আমি ইয়াৰ সোৱাদ পাওঁ আৰু সেয়েহে আমি ইয়াৰ বাবে নিজকে উৎসৰ্গা কৰোঁ। অৰ্পণ কৰিবলৈ, বলি দিবলৈ। তাৰ পিছত যেতিয়া আমি স্বৰ্গ কি সেয়া চাবলৈ আৰম্ভ কৰোঁ, যেতিয়া আমি আমাৰ স্বৰ্গীয় স্থানত খ্ৰীষ্টৰ সৈতে আমাৰ বাসস্থান চাবলৈ আৰম্ভ কৰোঁ, তেতিয়া আমি আত্মাত এক বিশেষ শক্তি অনুভৱ কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰোঁ, পবিত্ৰ আত্মাৰ ব্যৱসায়িক শক্তি যিয়ে আমাক পৰিপূৰ্ণ কৰে ইফিচীয়া প্ৰথম অধ্যায়ত ১৯ পদত কোৱা হৈছে লগতে ঈশ্বৰৰ শক্তিৰ কাৰ্যসাধক গুণ অনুসাৰে বিশ্বাস কৰা যি আমি, আমাৰ মাজত তেওঁৰ শক্তিৰ যি অতিৰিক্ত মহাশক্তিয়ে কাৰ্য কৰিছে, সেই বিষয়েও যেন আপোনালোকে জানিব পাৰে। **(Eph 1:19)**। যেতিয়া আপুনি স্বৰ্গ চাবলৈ আৰম্ভ কৰিব, আমি আধ্যাত্মিকভাৱে বৃদ্ধি হোৱাৰ লগে লগে – যিটো জীৱনত আত্মাই আমাক বাস কৰে যেতিয়া তেওঁ কয় – সেই জীৱনত, আমাৰ বাবে অসম্ভৱ যেন লগা সকলোবোৰ সম্ভৱ হৈ উঠিব। এই ভূমিস্তৰৰ পৰা, পাৰ্থিৱ গোলকৰ পৰা পঢ়িলে এনে একো নহয়। সেই শৰীৰৰ পৰাই বাইবেলক খণ্ডন কৰা হৈছে। এনেকৈ জীয়াই থকাৰ প্ৰয়োজন নাই, ভিতৰি ভিতৰি তেওঁ এজন শাৰীৰিক মানুহ। এনে কথা কোৱাজনেই চয়তান। যিজনে ঈশ্বৰৰ এই বাক্যক প্ৰশ্ন কৰে, তেওঁ চয়তান তেওঁৰ ভিতৰত চয়তানে বাস কৰে। চয়তানৰ মানে শাৰীৰিক। এইটো মাথোঁ আন এজন ব্যক্তিৰ ৰূপত

বৰ ভাল লাগিব। এটা ধুনীয়া বগা টাই পিন্ধি আছে। কিন্তু তাত চয়তান বহি আছে। এতিয়া আপুনি মনত ৰাখিব লাগিব যে যিয়েই বাক্যক প্ৰশ্ন কৰে তেওঁৰ ভিতৰত এটা ভাল চয়তান থাকে। যেনেকৈ এজন সৰু ল'ৰাই কৈছিল: 'চয়তান মোৰ পিতৃৰ ভিতৰত'। কাৰণ যেতিয়া তেওঁ আধ্যাত্মিক বিষয়বোৰ দেখিব তেতিয়া তেওঁ খং উঠিব। ঈশ্বৰৰ সন্তান, ঈশ্বৰৰ আত্মাৰ দ্বাৰা জীয়া জীবন! স্বৰ্গীয় নহয়নে? আত্মাৰ আঞ্জা পালনৰ জীৱনৰ বাবে আমি কিমান আকাংক্ষা কৰোঁ, আমাৰ গোটেই জীৱনটো বাজিত পেলোৱাৰ জ্বলন্ত ইচ্ছা থাকিব লাগিব। এই জীৱনটো জীয়াই থাকিব বিচাৰো। এয়া স্বৰ্গীয় জীৱন। যদি এই কামনা নহয় তেন্তে আমি কেনেকৈ স্বৰ্গলৈ যাম? তালৈ যোৱাৰ পিছত কি কৰিব? সকলো স্বৰ্গীয়। যেতিয়া আত্মা আমাৰ ভিতৰত বাস কৰে, তেতিয়াহে আমি ইয়াক স্পষ্ট কৰিব পাৰো। ৰোমীয়া আঠ অধ্যায়, তেৰ পদত এটা কথা কাৰণ আপোনালোকে যদি মাংসৰ বশত জীয়াই থাকে, তেনেহলে আপোনালোক যেনে হ'লেও মৰিব; কিন্তু আত্মাৰ দ্বাৰাই যদি শৰীৰৰ কৰ্মবোৰ বধ কৰা হয়, তেনেহলে আপোনালোক জীৱ। (Rom 8:13)। ইয়াৰ পিছত ৪ পদটো অতি গুৰুত্বপূৰ্ণ পদ। কিয়নো যিমান লোক ঈশ্বৰৰ আত্মাৰ দ্বাৰা চালিত হয়, সেই সকলোৱে ঈশ্বৰৰ সন্তান। (Rom 8:14)। যোহনৰ শুভবাৰ্তা, অধ্যায় ১, পদ ১২ কিন্তু যিমান মানুহে তেওঁক গ্ৰহণ কৰিলে আৰু তেওঁৰ নামত বিশ্বাস কৰিলে, সেই লোক সকলক ঈশ্বৰৰ সন্তান হ'বলৈ তেওঁ ক্ষমতা দিলে। (John 1:12)। সেই আধিকাৰ হৈছে ঈশ্বৰৰ আত্মাৰ নেতৃত্বত জীয়াই থকাৰ জীৱন। সেই কৰ্তৃত্ব হৈছে ঈশ্বৰৰ আত্মাৰ নেতৃত্বত জীয়াই থকাৰ কিন্তু যিমান মানুহে তেওঁক গ্ৰহণ কৰিলে আৰু তেওঁৰ নামত বিশ্বাস কৰিলে, সেই লোক সকলক ঈশ্বৰৰ সন্তান হ'বলৈ তেওঁ ক্ষমতা দিলে। (John 1:12)। কি আধিকাৰ? আমাৰ ভিতৰত বাস কৰা ঈশ্বৰৰ আত্মাতকৈ ডাঙৰ ক্ষমতা ক'ত আছে? মনত ৰখা যাওক, কাৰ সৰ্বাধিক ক্ষমতা আছে, আমেৰিকাৰ ৰাষ্ট্ৰপতি নে ভাৰতৰ প্ৰধানমন্ত্ৰী? তেওঁলোকৰ নিজস্ব ক্ষমতাৰ স্তৰ আছে। কিন্তু এতিয়া ঈশ্বৰে আমাক আৰু অধিক শক্তি দিছে। পাপ, জগত, চয়তান আৰু মাংসক জয় কৰাৰ শক্তি। পৃথিৱীৰ একোৱেই ইয়াক জয় কৰিব নোৱাৰে। পাপক জয় কৰিব নোৱাৰি, জগতক জয় কৰিব নোৱাৰি, মাংসক জয় কৰিব নোৱাৰি, চয়তানক জয় কৰিব নোৱাৰি। কিন্তু ঈশ্বৰৰ আত্মাই বাস কৰা আৰু ঈশ্বৰৰ আত্মাৰ দ্বাৰা পৰিচালিত ঈশ্বৰৰ সন্তানে এই সকলোবোৰ ক্ষেত্ৰ জয় কৰিব পাৰে। তাৰ পিছত ঈশ্বৰৰ আত্মাৰ দ্বাৰা পৰিচালিত জীৱনৰ বাবে হাবিয়াহা কৰক। প্ৰভু মোক দেখুৱাওক, মানৱীয় একোৱেই শিকাব নোৱাৰে। তেওঁলোকে নিজেই সেই ৰাজ্যত প্ৰৱেশ কৰিব লাগিব। এইটোৱেই হৈছে আপোনাৰ ঈশ্বৰৰ সৈতে সঙ্গতি। ই এটা প্ৰাৰ্থনা জীৱন, ঈশ্বৰৰ বাক্যৰ পিয়াহ, ই আত্মাৰ ওচৰত আত্মসমৰ্পণ।

গতিকে ইয়াক পঢ়ি ধ্যান কৰিব লাগিব, আৰু ইয়াত সন্নিৱিষ্ট সকলো আধ্যাত্মিক চিন্তা আপোনাৰ মাজত সোমাই যাওক আৰু আপোনাৰ ভিতৰত আহিব। এইদৰে আমাৰ হৃদয় বাক্যৰে ভৰি পৰে। আপুনি আমাৰ হৃদয় বাক্যৰ সকলো আধ্যাত্মিক সত্যৰে ভৰাই তুলিব লাগিব। আমাৰ আহ্বান, আমাৰ নিৰ্বাচন, আমাৰ সৃষ্টি, মই এতিয়া যিবোৰ ক্ষেত্ৰৰ বিষয়ে শিকাইছো, পাপত পৰাৰ লগত অহা প্ৰলোভন, সেই সকলোবোৰ আমাৰ ভিতৰত থাকিব লাগিব। সেই কথা আমি মনত ৰাখিব লাগিব, বুজিব লাগিব তাৰ পৰা আমি আমাৰ ভিতৰত থকা বাক্যৰে পৰিপূৰ্ণ হ'ব লাগিব আৰু সেই বাক্য অনুসৰি জীয়াই থাকিব লাগিব। নহ'লে আপুনি হাতত বাইবেল লৈ জীয়াই থাকিব নোৱাৰে। জীয়াই থাকিব বিচৰা সকলো বস্তুৱেই প্ৰৱেশ কৰিব লাগিব। জীয়া হ'ব লাগিব আৰু ভিতৰলৈ যাব লাগিব। তাৰ পিছত আত্মাৰ ওচৰত আত্মসমৰ্পণ কৰক। বাক্য যিমানেই জীৱন, সিমানেই আত্মাৰ অধীন। তেতিয়া ক'ব পাৰি যে এইটোৱেই হৈছে জীৱনৰ প্ৰাচুৰ্য্য। ঈশ্বৰৰ আত্মাৰ দ্বাৰা পৰিচালিত হোৱা লোক এনেকুৱা। তেওঁলোকে নিশ্চয় ক'ব পাৰে, মই ঈশ্বৰৰ সন্তান। ইয়াত সন্দেহ নাই। আন যিকোনো ব্যক্তিয়ে ক'ব পাৰিব। ঈশ্বৰক যিকোনো ব্যক্তিয়েই পিতৃ বুলি ক'ব পাৰে। যেনেকৈ আপুনি ৰাস্তাৰ বুঢ়া মানুহবোৰক পাপীয়া, দেউতা বুলি মাতিব পাৰে। কিন্তু ল'ৰা-ছোৱালীবোৰ কোন সেইটো গম পাব। ৰোমীয়া ৮ অধ্যায়, পোন্ধৰ পদৰ পত্ৰখন পঢ়োঁ আহক। সেয়েহে আপোনালোকে ভয় কৰিবলৈ পুনৰায় দাসত্বৰ আত্মা পাইছে, এনে নহয়; কিন্তু যি আত্মাৰ দ্বাৰা আমি আৰু, পিতৃ বুলি মাতোঁ, এনে তোলনীয়া পুত্ৰৰ আত্মা পালে। **(Rom 8:15)**। তেতিয়া পুত্ৰত্বৰ অনুভূতি, জগতৰ আত্মা, দাসত্বৰ অনুভৱ। তেতিয়া পুত্ৰত্বৰ আত্মা, জগতৰ আত্মা, দাসত্বৰ আত্মা। আমি জগতৰ আত্মা পোৱা নাই, কিন্তু ঈশ্বৰৰ পৰা তেওঁৰ আত্মাহে পালোঁ যাতে ঈশ্বৰে অনুগ্ৰহৰে আমাক যি সকলো দান কৰিলে সেইবোৰ বুজি পাওঁ **(1 Cor 2:12)**। আমি এই কথা ১ কৰিন্থীয়া ২ অধ্যায় ১২ পদত পঢ়িবলৈ পাওঁ। তেতিয়া তেওঁ জগতৰ আত্মা বা আন কোনো আত্মা গ্ৰহণ কৰা নাছিল, কিন্তু ঈশ্বৰৰ আত্মাক গ্ৰহণ কৰিছিল, যি আত্মাই আমাক পুত্ৰত্বলৈ লৈ যায়। আমি কেঁচুৱা হিচাপে জন্ম লৈছো। তাৰ পিছত আমি আধ্যাত্মিক বৃদ্ধিৰ দ্বাৰা এই পুত্ৰত্বত উপনীত হওঁ। গালাতীয়া ৪ অধ্যায় ১ পদ কিন্তু মই কওঁ, উত্তৰাধিকাৰী শিশু হৈ থকালৈকে, সৰ্বস্বৰ গৰাকী হ'লেও তাতে তেওঁ আৰু দাসৰ মাজত একো প্ৰভেদ নাথাকে; **(Gal 4:1)**। তেতিয়া তেওঁ নামমাত্ৰ উত্তৰাধিকাৰী। কিন্তু মই কওঁ, উত্তৰাধিকাৰী শিশু হৈ থকালৈকে, সৰ্বস্বৰ গৰাকী হ'লেও তাতে তেওঁ আৰু দাসৰ মাজত একো প্ৰভেদ নাথাকে; **(Gal 4:1)**। তেতিয়া উন্নয়নৰ প্ৰয়োজন। **(Sonship)** পুত্ৰত্বও গুৰুত্বপূৰ্ণ। একেদৰে আমাৰ অধিকাৰৰ বিকাশৰ প্ৰয়োজন।

বা কেৱল কাগজত পৰি আছে। অনুভৱ কৰিব নোৱাৰোৱা হ'ব আৰু আইনী মৰ্যাদা কাগজত আছে। উত্তৰাধিকাৰী হোৱা নাই। ৰোমীয়া ৮ম অধ্যায় ১৭ পদ আমি যদি সন্তান হওঁ, তেনেহলে উত্তৰাধিকাৰীও হওঁ। খ্ৰীষ্টে সৈতে মহিমাম্বিত হ'বলৈ যদিহে আমি তেওঁ সৈতে দুখভোগ কৰোঁ, তেনেহলে আমি ঈশ্বৰৰ উত্তৰাধিকাৰী আৰু খ্ৰীষ্টে সৈতেও উত্তৰাধিকাৰী হওঁ (Rom 8:17)। পোন্ধৰ পদত কোৱা হৈছে সেয়েহে আপোনালোকে ভয় কৰিবলৈ পুনৰায় দাসত্বৰ আত্মা পাইছে, এনে নহয়; কিন্তু যি আত্মাৰ দ্বাৰা আমি আৰু, পিতৃ বুলি মাতোঁ, এনে তোলনীয়া পুত্ৰৰ আত্মা পালে। (Rom 8:15)। আৰু তাৰ পিছত ষোড়শ পদত কোৱা হৈছে আমি যে ঈশ্বৰৰ সন্তান, এই বিষয়ে পবিত্ৰ আত্মাই নিজে আমাৰ আত্মাৰ সৈতে সাক্ষ্য দিয়ে। (Rom 8:16)। এই আত্মাই ভিতৰত কথা কয়, আমাৰ ভিতৰত আধ্যাত্মিক জগত আছে। আধ্যাত্মিক জগতখনত ঈশ্বৰৰ পবিত্ৰ আত্মা আছে, আমাৰ আত্মা হৈছে মানুহৰ আত্মাহয়, তেন্তে আমি জীয়াই থাকিবলৈ প্ৰয়োজনীয় সকলো বস্তু তাতেই আছে। তাৰ পাছত ইফিচীয়াৰ প্ৰথম অধ্যায়ৰ তৃতীয় পদত আমাৰ প্ৰভু যীচু খ্ৰীষ্টৰ পিতৃ ঈশ্বৰৰ প্ৰশংসা হওক। তেওঁ স্বৰ্গীয় ঠাইবোৰত থকা সকলো আত্মিক আশীৰ্বাদেৰে সৈতে খ্ৰীষ্টত আমাক আশীৰ্বাদ কৰিলে। (Eph 1:4)। যিসকলৰ বাবে পিয়াহ আছে, যেতিয়া ইয়াক দিয়া হ'ব, তেওঁলোকে এটা এটাকৈ, প্ৰতিদিনে ইয়াক লাভ কৰিব। ঈশ্বৰৰ আত্মা আৰু ঈশ্বৰৰ বাক্যৰে আপোনাক ভৰাই তুলিব। আমাৰ হৃদয় স্বৰ্গৰ সকলো আধ্যাত্মিক আশীৰ্বাদেৰে ভৰি পৰিব।, নিজৰ মাজত থকা। গতিকে তেওঁ আমাক জীয়াই থাকিবলৈ প্ৰয়োজনীয় সকলোখিনি দিয়ে। আমি আমাৰ ঘৰত কিবা এটা ৰান্ধিব বিচাৰো, ঘৰত কিবা এটা লাগে, দোকানত আছে বুলি কয়, ঘৰতে বহি থাকিলে নহব, নহ'লে ইয়াত খাদ্য ৰান্ধিব নোৱাৰিব। ইয়াত গোটেই জীৱন উপভোগ কৰি যেতিয়া তালৈ যাওঁ তেতিয়া সকলো স্বৰ্গত। এয়া এক সোণালী পথ। স্বৰ্গৰ বিষয়ে বহুতো মিছা আছে। আধ্যাত্মিক জীৱন ইয়াত নাই গতিকে আমি ইয়াত থাকিব লাগিব, আমি আত্মাৰে পৰিপূৰ্ণ হ'ব লাগিব, আমি আত্মাক অনুসৰণ কৰিব লাগিব আৰু আত্মাৰ আজ্ঞা পালন কৰি জীয়াই থাকিব লাগিব, আত্মাই আমাক যি দিয়ে তাক আমি জমা কৰিব লাগিব। তেতিয়া সেই যোগাযোগ অতি স্পষ্ট হ'ব লাগে। এইটো এটা মহত্বপূৰ্ণ যোগাযোগ। সৰু ল'ৰা-ছোৱালী, তোমালোক ঈশ্বৰৰ সন্তান, আমি এই পৃথিৱীৰ মানুহৰ দৰে জীয়াই থকা উচিত নহয়। ৰোমীয়া ৮ অধ্যায় ১৭ পদ পঢ়োঁ আহক আমি যদি সন্তান হওঁ, তেনেহলে উত্তৰাধিকাৰীও হওঁ। খ্ৰীষ্টে সৈতে মহিমাম্বিত হ'বলৈ যদিহে আমি তেওঁ সৈতে দুখভোগ কৰোঁ, তেনেহলে আমি ঈশ্বৰৰ উত্তৰাধিকাৰী আৰু খ্ৰীষ্টে সৈতেও উত্তৰাধিকাৰী হওঁ। (Rom 8:17),

তেতিয়া আমি যেতিয়া খ্ৰীষ্টৰ উত্তৰাধিকাৰী হওঁ , তেতিয়া আমি খ্ৰীষ্টই লোৱা একেটা পথকে অনুসৰণ কৰিব লাগিব। পাঁচনি পৌলে এই কথা ভালদৰে বুজি পাইছিল। ফিলিপীয়াসকললৈ লিখা পত্ৰখনৰ তৃতীয় অধ্যায়ত সেই অনুসৰি লিখা তেওঁৰ প্ৰাৰ্থনা। তেতিয়া খ্ৰীষ্টৰ সহ-উত্তৰাধিকাৰীসকলে সকলোৱে হাত তুলিব। ইয়াতকৈ বেছি কি? খ্ৰীষ্টৰ সৈতে যুটীয়া উত্তৰাধিকাৰী। কিন্তু সেৱকসকলে তাতেই ৰৈ যায়। এই কথা মই প্ৰায়ে লক্ষ্য কৰিছোঁ। তলত দিয়া বাক্যবোৰ একেবাৰেই পঢ়া নহ'ব। বহুতে এই কথা শুদ্ধকৈ কয় তেতিয়া পৃথিৱীৰ এটা অঞ্চলৰ কথা ভাবিব। যেতিয়া আমি খ্ৰীষ্টৰ উত্তৰাধিকাৰী বুলি কওঁ, তেতিয়া আমি পাৰ্থিৱ ক্ষেত্ৰত চিন্তা কৰি আছে। তাৰ পিছত হাত চাপৰি বজায় আৰু সকলোৱে জপিয়াই উঠে। কিন্তু ইয়াত শাস্ত্ৰত কোৱা হৈছে যে এই সকলোবোৰ স্বৰ্গীয় অধিকাৰ। কাৰণ আমি এই বাস্তৱতালৈ আহিব লাগিব যে আমি স্বৰ্গীয় প্ৰাণী হয়। তেতিয়া পৃথিৱীখনে আমাক আকৰ্ষণ নকৰে। পৃথিৱীখনলৈ আমাৰ চকু মুদা। তেওঁ স্বীকাৰ কৰিছিল যে পুৰণি নিয়মৰ বিশ্বাসীসকল নিজেই অচিনাকি আৰু বিদেশী। ইয়াত তেওঁৰ কোনো অধিকাৰ নাই। তেওঁলোকৰ অনুভৱ হৈছে যে ই স্বৰ্গীয়। অৱাহামক এনে এখন দেশলৈ অনা হৈছিল য'ত তেওঁ স্বৰ্গ দেখা পাব পাৰে, যদিহে ইয়াক প্ৰতিজ্ঞা কৰা দেশ বুলি কোৱা হয়। মই যেতিয়া তালৈ আহিলোঁ তেতিয়া মই বুজিলোঁ যে ই বাস্তৱ নহয়। আপুনি তালৈ কিয় আনিলে? স্বৰ্গ দৃশ্যমান। তাতেই স্বৰ্গৰ আবিৰ্ভাৱ হৈছিল। কনানৰ উত্তৰাধিকাৰৰ কথা আহিলে এই সকলোবোৰ ত্যাগৰ ক্ষেত্ৰ। তেতিয়া আমি আমাৰ জীৱনত এইটোও মনত ৰাখিব লাগিব যে আজি যেতিয়া আমি ইয়াত পৃথিৱীত থাকিম, তেতিয়া ঈশ্বৰে আমাক আমাৰ ঈশ্বৰৰ ওচৰলৈ লৈ যাব- আৰু তাত দেখুৱাব তেতিয়া আমাৰ চকু মেলিব। এতিয়ালৈকে পৃথিৱীয়ে চাই আছে। বিশ্বাসৰ বাপ্তিস্ম লাভ কৰিলে, সভা আৰু সভালৈ গৈ বাপ্তিস্ম লৈছে কিন্তু জগতখনে চাই আছে আমি ঈশ্বৰৰ নিযুক্ত স্থানলৈ যাত্ৰা নকৰো। ই আমাক আত্মাৰ আঞ্জাকাৰীতালৈ লৈ যাব আৰু আমাক দেখুৱাব, স্বৰ্গীয় কি? তেওঁ বিলাকেই সংসাৰ ত্যাগ কৰিবলৈ সাজু। তেওঁলোকে স্বৰ্গ দেখে। তেওঁলোকে দেখিছে যে তেওঁলোকৰ প্ৰকৃত অধিকাৰ কি। এইসকলেহে পাঁচনিৰ দৰে সকলো বস্তুকে আৱৰ্জনা বুলি গণ্য কৰে। যীচু খ্ৰীষ্টৰ জ্ঞানৰ শ্ৰেষ্ঠত্বৰ বাবে আমি যেতিয়া সেই জ্ঞানৰ ক্ষেত্ৰখনত প্ৰৱেশ কৰোঁ তেতিয়াহে আমি আমাৰ স্বৰ্গীয় অধিকাৰবোৰ চাবলৈ আৰম্ভ কৰোঁ। আমি যেতিয়া স্বৰ্গীয় অধিকাৰ দেখিবলৈ আৰম্ভ কৰো তেতিয়া আমি ত্যাগ কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰো। আৰু পৃথিৱী আৰু নাই। আমি পৃথিৱীৰ পৰা ওলাই আহিছো, আমি স্বাধীনতা পাইছো। ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যৰ দৃষ্টান্তত এজন ব্যৱসায়ীয়ে বহু মূল্যৰ মুকুতা বিচাৰি ৰাওনা হয়। অৱশেষত তেওঁ গম পায়।

কিন্তু পাবলৈ মন গ'লে তেওঁৰ সকলো বস্তু বিক্ৰী কৰিলেহে পাব পাৰে। ইয়াৰ পিছত তেওঁ কিনিলে, যেনেকৈ কোৱা হয় যে আমি ইয়াক বিচাৰিব লাগে, আত্মাৰ আদেশত আহিব। আত্মাই আমাক পথ প্ৰদৰ্শন কৰিব তেতিয়া ইয়াক খোজৰ পিছত খোজ দেখুওৱা হ'ব। আৰু তাৰ পিছত, পৰৱৰ্তী অংশ, অষ্টম অধ্যায়, সোতৰ পদ, আৰু আমি যদি সন্তান হওঁ, তেনেহলে উত্তৰাধিকাৰীও হওঁ। খ্ৰীষ্টে সৈতে মহিমাম্বিত হ'বলৈ যদিহে আমি তেৱেঁ সৈতে দুখভোগ কৰোঁ, তেনেহলে আমি ঈশ্বৰৰ উত্তৰাধিকাৰী আৰু খ্ৰীষ্টে সৈতেও উত্তৰাধিকাৰী হওঁ। **(Rom 8:17)**। সেই যন্ত্ৰণা কি আমি বাক্যৰ জৰিয়তে চাব লাগিব। আমি কওঁ যে গাড়ী দুৰ্ঘটনাগ্ৰস্ত হ'লে, ঘৰ হেৰুৱালে বা চাকৰি হেৰুৱালে আমি দুখ বুলি কওঁ। আমাৰ অনুভৱে সৃষ্টি কৰা দুখ-কষ্ট একো নহয়। কিন্তু যেতিয়া আমি খ্ৰীষ্টৰ জ্ঞানত বৃদ্ধি পাবলৈ আৰম্ভ কৰিম, তেতিয়া আমাৰ নিজৰ পৰিয়ালে আমাৰ বিৰুদ্ধে থিয় দিব। আমাৰ জীৱনত এনেকুৱা কিবা এটা হ'ব যিটো আগতে কেতিয়াও হোৱা নাছিল। অৱজ্ঞা, বিদায়। মথি ১০ অধ্যায় ৫ পদ ধাৰ্মিকতাৰ কাৰণে তাড়না পোৱা সকল ধন্য; কিয়নো স্বৰ্গৰাজ্য তেওঁলোকৰ। **(Matt 5:10)**। ৬ পদত ধাৰ্মিকতালৈ ভোক আৰু পিয়াহ লগা সকল ধন্য; কিয়নো তেওঁলোক তৃপ্ত হ'ব। **(Matt 5:6)**। ভোকাৰ পিয়াহত প্ৰাৰ্থনা কৰিলে। আমি কি পাইছো? পদ ধাৰ্মিকতাৰ কাৰণে তাড়না পোৱা সকল ধন্য; কিয়নো স্বৰ্গৰাজ্য তেওঁলোকৰ। **(Matt 5:10)**। খ্ৰীষ্টৰ লগত দুখ-কষ্টৰ মহিমা। প্ৰয়োজনীয় নেকি? যীচুৱে যেনেকৈ মৃত্যুৰ আনন্দ লাভ কৰিছিল, তেনেদৰে তেওঁ মৃতকৰ সৈতে যাত্ৰা কৰিব লাগিব। কাৰণ ইয়াৰ ভিতৰত সোৱাদ আছে। ইয়াত কিবা এটা বিশেষ কথা আছে। "তেওঁ মোক বহুতো নিপুণ ব্যক্তিৰ সৈতে জড়িত হ'বলৈ সক্ষম কৰিছে আৰু মই দুখ, ভোক, ক্ষতি, উলংগতাত যীচুৰ দৰে বুলি প্ৰশংসা কৰিবলৈ সক্ষম কৰিছে।" ৰোমীয়া ৫:৩ অকল সেয়ে নহয়, কিন্তু আমাৰ নানা দুখ-কষ্টৰ মাজতো আমি উল্লাস কৰোঁ। কিয়নো আমি জানো যে, এই সকলো দুখ-কষ্টই আমাক ধৈৰ্যৰ পথত আগবঢ়াই লৈ যায়। **(Rom 5:3)**। ক্লেৰুৰ সময়তো মই প্ৰশংসা কৰোঁ। যেতিয়া আত্মাই আধ্যাত্মিক প্ৰকাশ লাভ কৰে, তেতিয়া আত্মাত বাক্যৰ লুকাই থকা গোপনীয়তা লাভ কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰিলে দুখ-কষ্টক এক বৃহৎ ধন হিচাপে গণ্য কৰা হয়। অৱজ্ঞাক এক বৃহৎ ধন হিচাপে গণ্য কৰা হয়। যদি মোচিয়ে পুৰণি নিয়মৰ যুগত লাভ কৰিছিল, তেন্তে আমি নতুন নিয়মৰ বিশ্বাসীসকল কিমান বেছি! ইব্ৰীসকললৈ লিখা পত্ৰ, ১১ অধ্যায়, ২৬ পদ, আৰু মিচৰৰ সকলো সম্পত্তিতকৈ খ্ৰীষ্টৰ নিন্দা মহা ধন জ্ঞান কৰিলে; কিয়নো তেওঁ পুৰস্কাৰ-দানলৈ দৃষ্টি কৰিছিল **(Heb 11:26)**;

সি হিচাপ কৰিলে ৰোমীয়া ৬ অধ্যায় ২ পদত সেইবাবে পাপৰ বাবে
 মৰি ঈশ্বৰৰ কাৰণে খ্ৰীষ্টৰ লগত জীয়াই থাকক, সেই যাত্ৰাত যন্ত্ৰণা,
 ভোক, তুচ্ছ-তাচ্ছিল্য, সংগ্ৰাম, অৱহেলাৰ মাজেৰে, জগত যিয়েই
 নহওক কিয়, আমি অনন্তকালত সেই মহিমাৰ যাত্ৰাত আছো।
 ওৰণিখন আঁতৰাই দিলেহে সকলো জানিব পৰা যায়। যেতিয়া বাক্য
 আৰু আত্মাৰ শক্তিৰ দ্বাৰা জগত আৰু শৰীৰৰ ওৰণি আঁতৰাই
 পেলোৱা হ'ব, তেতিয়া আধ্যাত্মিক চকু আৰু হৃদয়ৰ চকু আলোকিত
 হ'ব আৰু সেই চকু মুকলি হ'ব যে আশা আৰু তেওঁৰ উত্তৰাধিকাৰৰ
 মহিমা ইয়াত সন্তসকলৰ মাজত আছে বুলি জানিবলৈ। তেওঁ
 পৰিস্থিতিলৈ নাচায়, চৌপাশলৈ নাচায়, তেওঁৰ বিৰুদ্ধে অহা
 শক্তিবোৰলৈ নাচায়, কিন্তু তেওঁৰ সন্মুখত থকা লক্ষ্যত। ইব্ৰী ১২
 অধ্যায়ত ২ পদত কোৱা হৈছে আহক আমাৰ বিশ্বাসৰ আদি আৰু
 সিদ্ধিকৰ্তা যীচুৰ চাই থাকোঁক; তেওঁ তেওঁৰ আগত থকা আনন্দৰ
 কাৰণে অপমানকে হেয়জ্ঞান কৰি, ক্ৰুচ যন্ত্ৰণা সহন কৰি, ঈশ্বৰৰ
 সিংহাসনৰ সোঁফালে বহিল **(Heb 12:2)**। প্ৰথম বাক্যটোত এতেকে
 ইমানবোৰ সাক্ষীয়ে আমাক চাৰিওফালে বেৰি থকা দেখি, আহক,
 আমিও আটাই বাধা আৰু আমাক লগ ধৰি থকা পাপ দূৰ কৰি
 আমাৰ আগত থকা দৌৰৰ পথত ধৈৰ্যৰে দৌৰোঁক, **(Heb 12:1)**।
 তেওঁ যিয়েই নহওক দৌৰা নাই, তেওঁ অদম্যভাৱে নিৰন্তৰে দৌৰিছে।
 তেওঁৰ জীৱনৰ শেষত পাঁচনিয়ে কৈছে ২ তীমথিয় অধ্যায় ৪ পদ ৭ত
 মই সেই উত্তম যুদ্ধত প্ৰাণপণ কৰিলোঁ, নিৰূপিত পথৰ শেষলৈকে
 দৌৰিলোঁ, বিশ্বাস ৰাখিলোঁ **(2 Tim 4:7)**। তাৰ পিছত দৌৰ সম্পূৰ্ণ
 কৰিবলৈ যিসকলে আমাৰ স্পষ্ট অধিকাৰ আমাৰ সন্মুখত
 আত্মবিশ্বাস আৰু অটলতাৰে ৰখা দেখি দৌৰিছে, তেওঁলোকে
 ইয়াক গ্ৰহণ আৰু ল'বলৈ সক্ষম হয়। যেতিয়া আমি কওঁ যে খ্ৰীষ্টান
 জীৱন নাই, তেতিয়া ই পানীৰ ওপৰত লিখাৰ দৰেই হয়। আমি যি
 চিত্ৰিত কৰো তাত কোনো বাস্তৱতা নাই। আহক আমি নিজকে নশ্ব
 কৰি লওঁ। ৰোমীয়াসকললৈ লিখা পত্ৰ (৮:১৭) আমি যদি সন্তান হওঁ,
 তেনেহলে উত্তৰাধিকাৰীও হওঁ। খ্ৰীষ্টে সৈতে মহিমাৱিত হ'বলৈ
 যদিহে আমি তেৱেঁ সৈতে দুখভোগ কৰোঁ, তেনেহলে আমি ঈশ্বৰৰ
 উত্তৰাধিকাৰী আৰু খ্ৰীষ্টে সৈতেও উত্তৰাধিকাৰী হওঁ। **(Rom
 8:17)**। নিজৰ জীৱনটো জীয়াই থাকক। আত্মাৰ অনুসাৰে জীৱন
 স্বাধীনতাৰ সৈতে জীৱন হৈছে জীৱনৰ আত্মাৰ বিধানত পাপ আৰু
 মৃত্যুৰ বিধানক জয় কৰা জীৱন। যিবোৰ জীৱনে ঈশ্বৰৰ আহ্বানৰ
 মহত্ত্ব বুজি পায় আৰু আত্মাৰ আঞ্জা পালন কৰে আৰু বাক্যৰ সত্যৰ
 ৰাজপ্ৰসাদত বাস কৰে, সেইবোৰেই এই অধিকাৰসমূহৰ প্ৰৱেশৰ
 দিশত আগুৱাই লৈ যায়। আহক আমি নিজকে নশ্ব কৰোঁ ইয়াৰ বাবে
 প্ৰভু ঈশ্বৰে আপোনালোক সকলোকে আশীৰ্বাদ কৰক। **Amen**

For Technical Assistance
Amen TV Network
Trivandrum,Kerala
MOB : 999 59 75 980
755 99 75 980
Youtube : amentvnetwork
www.amentvnetwork.com

Contact
Pastor.Benny
Thodupuzha
MOB: 9447 82 83 83